

Y Ban viết về nỗi đau rất đàn bà

Dương Cẩm

Y Ban

Nhà văn Y Ban viết từ nỗi đau thấm sâu trong tâm hồn những người đàn bà luôn khao khát một tình yêu tuyệt mỹ. Đôi khi, cũng chống chèo, chênh vênh giữa bốn phận của người vợ và một thế giới siêu thực nào đó, nhưng rồi chị lại thắng thoát giặc mình quay về duy trì tổ ấm yên bình.

- Tại sao chị thường chọn đề tài ngoại tình trong các truyện ngắn của mình?

- Tôi thích viết về phụ nữ và những vấn đề của phụ nữ hiện đại. Tôi cũng rất thích mô tả đến tận cùng tâm lý của người đàn bà hiện đại. Họ thông minh, giỏi giang nhưng vẫn luôn cần một cuộc sống tình cảm phong phú. Tôi không thích sự cực đoan và cô đơn. Tôi thích người phụ nữ có trách nhiệm với gia đình, nhưng người đó cũng yêu và hiểu về tình yêu.

Là phụ nữ, ai cũng vậy, đến chết vẫn mong chờ một tình yêu đẹp. Đó không chỉ đơn thuần là việc người phụ nữ đi tìm hạnh phúc mà đó còn là việc họ có khát vọng sống. Cuộc sống phát triển kéo theo sự xơ hóa trong tình cảm gia đình. Bước ra khỏi cửa thôi là sẽ thấy cả xã hội che chở cho việc ngoại tình. Tại sao khách sạn, nhà nghỉ lại mọc lên nhiều đến vậy? Trước tiên, phải nhìn lại xem gia đình có lỗi gì không để đẩy người ta đến việc ngoại tình. Một người phụ nữ trước mặt bạn trai sẽ trở nên duyên dáng, ý nhị biết bao, trong khi ở nhà với chồng thì đầu bù tóc rối.

Người đàn ông có thể buông lời khen với cô đồng nghiệp hay bà hàng xóm nhưng về nhà lại cục cằn với vợ con. Tôi cũng lo cho chồng có bữa ăn ngon, chăm con học hành, nhưng với một nghệ sĩ như chồng tôi thì chưa chắc đó đã là sự hoàn hảo. Có một gia đình yên ấm, nhưng là một phụ nữ mở và đầy cảm xúc nên tôi vẫn luôn đi tìm cho mình sự hoàn thiện.

- Trong các truyện ngắn của chị, luôn nhìn thấy hình ảnh một người đàn bà khao khát tình yêu, nhưng trong quá trình tìm kiếm hạnh phúc, toàn gặp Sở Khanh. Tại sao vậy?

- Tôi thích viết về những biến động tâm lý của người đàn bà sau những cuộc ngoại tình. Người đàn bà dù có học hay không có học, sau mỗi cuộc yêu, đều có những day dứt. Sau dâng hiến, nếu họ được người tình vuốt ve, động viên, dù chỉ là một cuộc điện thoại hỏi han, họ sẽ lại thăng hoa. Còn nếu sau đó là một khoảng lặng, thì đó là nỗi ê chề, bẽ bàng và cay đắng. Những người đàn ông trong câu chuyện của tôi luôn mang theo 2 bịch sữa tươi trong ca táp để “bồi dưỡng” cho mỗi lần yêu, hay người đàn ông sạch sẽ đến mức lấy khăn lau bàn để lau cho người tình... không hẳn là những người xấu. Nhưng cũng có thể họ cố tình bộc lộ cái xấu để dễ dàng “giã” ra khỏi những vụ ngoại tình đó thì sao?

- Gần đây, các tác phẩm của chị thường đề cập rất nhiều tới chuyện quan hệ nam nữ và cả "chuyện giống má" của đàn ông, tại sao vậy?

- Trước khi là nhà văn, tôi là một nhà sinh học, tôi từng dạy ở trường Y nên nhìn vấn đề thoáng và cũng khoa học hơn. Bộ phận mắt, mũi hay các bộ phận khác trên cơ thể đều thực hiện chức năng đối với con người. Nhưng vấn đề ở đây là tôi viết đến những “thằng bé...” trong một tâm trạng thanh cao và thăng hoa. Viết về tình yêu thì không thể tránh được những chuyện quan hệ đàn ông,

đàn bà. Trước đây tôi tự biên tập những phần đó và không động đến vấn đề tình dục. Nhưng bây giờ thì tôi không tự biên tập mình đi nữa.

Có nhiều người bẽ tắc nên phải lờ chuyện đó ra để viết. Còn tôi, tôi không bẽ tắc, tôi có mục đích rõ ràng của mình. Những chi tiết tả chân ấy về một người đàn bà khoẻ mạnh cả về thể xác và tâm hồn để độc giả nhìn thấy điều cao hơn, đó cả là tình yêu. Tôi thấy các nhà phê bình VN khen những trào lưu văn học mới của Trung Quốc, nhưng nếu thử so sánh thì những vấn đề đó, các nhà văn VN đã đi trước thời cuộc. Trong các tác phẩm, tôi dùng tình dục để thể hiện những ý đồ của mình. Tôi thích sự thách đố, thách thức đó và tôi cảm thấy mình viết “chín” hơn nhiều.

- *Văn là người, vậy những điều đó ám ảnh chị đến mức nào?*

- Nhiều người khi đọc truyện của tôi cũng cho rằng tôi là một con đàn bà ghê gớm, hay chắc là phải khổ sở lắm về chuyện này chuyện kia. Nhưng xin nói thẳng nhé, chồng tôi là số 1.

- *Chồng chị nói gì khi đọc những truyện đó của chị?*

- Cũng là nghệ sĩ nên chồng tôi hiểu, nhưng lão ấy hay bảo tôi là “ngày càng ghê gớm, rồi viết thế thì đeo mo vào mặt”. Tôi trả lời: “Là nhà văn phải chấp nhận”.

- *Gần đây, một số nhà văn tự làm mới bằng những đoạn văn dài vô tận mà không có một dấu phẩy, và hay đề cập tới chuyện tình dục. Chị nghĩ thế nào về xu thế này?*

- Các sáng tác mới của các nhà văn trẻ hiện nay chưa đủ độ chín về tài năng, nhưng đã nhìn thấy ở đó lửa trong văn chương. Chính bởi vậy, các nhà văn có tên tuổi tự thấy phải thay đổi. Nhưng cũng có thể sự chênh lệch về tuổi tác, nên sự nắm bắt cái mới vẫn chưa kịp thời. Cùng đề cập về tình dục, trong khi các nhà văn trẻ nói về “tình dục ở nhà nghỉ, khách sạn” thì các nhà văn thế hệ già vẫn chỉ quanh quẩn ở “tình dục trên mảnh đất sau vườn”. Mọi người ưa ngồi chờ nghe người khác kể chuyện nhưng không đặt mình trong nhân vật đó để suy nghĩ. Thử một lần đến một cái nhà nghỉ nào đó, họ sẽ thấy được sự tê tê, bần bần và ê chề của nó. Tóm lại, nhà văn cần sự dần thân.

- *Vậy chị dần thân như thế nào?*

- Sống cùng một nghệ sĩ, bản thân cuộc sống gia đình cũng đã có những xung đột tình cảm. Hơn nữa, tôi làm báo nên cũng đi nhiều. Tôi cũng “rúc” vào các quán vườn và mở to mắt ra để nhìn. Tôi cũng chấp nhận đứng trên bờ chênh vênh giữa một bên là gia đình và một thế giới hạnh phúc siêu thực nào đó. Tôi hay đặt mình vào nhân vật và đẩy tận cùng những tình huống của nhân vật.

- *Sau “Đàn bà xấu thì không có quà”, nhiều người chê xu hướng “báo chí hoá văn chương” của Y Ban. Chị nghĩ sao?*

- Tôi tự hào với cách viết đó, đó là xu hướng hiện đại. Văn chương nếu cứ rề rề, dùng nhiều con chữ để miêu tả thì bạn đọc không chịu được. Văn chương cũng phải thông tin, nhưng cái hay của nhà văn chính ở sự hư cấu. Làm báo chí, cũng giúp tôi gặp được nhiều cảnh ngộ để sáng tạo.

Ngôi Sao

Y Ban - Tự

Ở đất nước tôi có hẳn hai ngày dành cho phụ nữ, đó là ngày quốc tế phụ nữ 8-3 và ngày thành lập Hội liên hiệp phụ nữ 20-10. Hai ngày này phụ nữ chúng tôi được lên ngôi. Chúng tôi được ăn được chơi được tặng quà. Với những cơ quan nhà nước thì những hoạt động cho chị em được tổ chức trong hai ngày này sẽ được ghi vào bản báo cáo thành tích, hàng năm được cấp trên khen thưởng.

Từ khi các cửa khẩu của biên giới phía Bắc mở cửa, hàng hoá của Trung Quốc ào ạt tràn sang, cơ quan tôi có sáng kiến tổ chức cho chị em đi Lạng Sơn thăm quan và mua sắm. Và hầu khắp các cơ quan nhà nước đều có sáng kiến giống cơ quan tôi. Tôi đã đi mòn chân khắp các chợ Đồng Đăng, Kỳ Lừa, Tân Thanh. Tôi đã mua về một đồng hàng hoá rẻ bèo và dùng được khoảng 1/3 còn 2/3 thì dùng rất khó chịu, ví như cái giường 1m6 mà mua đến 3 lần ga chỉ có 1m5, rõ ràng đã mang cả thước đi đo vậy mà khi mang về nhà chỉ còn 1m5, nên để gọn vào một chỗ đợi lúc nào hết tiếc rẻ thì đem cho. Chỉ có duy cái đầu đĩa là dùng ngon. Cái đầu đĩa của Tàu dùng rất lợi hại, nó rẻ đã là một tiện ích, nó đọc được tất cả mọi loại đĩa từ đĩa rờm cho đến đĩa xịn, tiện ích này mới gọi là bền vững. Ở nhà mua một con đầu đĩa xịn mấy triệu đánh bỏ xó để mua một con đầu đĩa tàu chỉ vì con đầu đĩa xịn thì chỉ đọc được đĩa xịn mà đĩa xịn thì đắt gấp mấy lần đĩa rờm, đã thế lại còn không phong phú bằng đĩa rờm. Vậy là bao nhiêu khẩu hiệu bao nhiêu là kế sách chiến lược để phát triển đất nước hiện đại hoá công nghiệp hoá đều không bằng việc tàu nó mở cửa đánh xoạch để hàng hoá ào ạt tràn sang, nhà nhà có hàng tàu, người người dùng hàng tàu. Mà cái hàng tàu này nó đồng bộ lắm. Cái đầu đĩa rẻ đọc được tất cả mọi loại đĩa đó nó kèm luôn cho mấy cái đĩa tươi mát, xem một thì muốn xem hai, xem 3 xem 4 thì nài xem 5. Xem quen rồi thì phải đi mua. Nguyên cái việc mua bằng đĩa thì chả có đất nước nào tiện ích như đất nước tôi, chỉ việc ngồi ở nhà đã có dăm bảy người bán đến chào hàng, chọn, thử thoải mái. Vậy nên cái câu chuyện tôi kể đây là thật chứ không phải là hư cấu: Bà nội ở nhà trông cháu, thằng bé 5 tuổi hiếu động nghịch như quỷ. Bà bật đầu đĩa cho cháu xem. Nó bảo nó xem hết các đĩa rồi. Đúng lúc đó có hàng bán đĩa đi rong, bà nội gọi vào mua cho cháu một chiếc. Bà nội hỏi người bán hàng : Nhà anh có những phim gì ? Gì cũng có. à mà bà có biết đọc không ? Đây nhà cháu đã ghi tên phim lên đĩa rồi đây, bà đọc đi, nếu bà không biết chữ để nhà cháu đọc giúp. Này nhé, Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn này... Thế cái nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn bao nhiêu tiền ? 20 ngàn đồng. Sao đắt thế ? Hôm trước cháu nó mua có 10 ngàn đồng thôi. Hôm trước là đĩa khác, đĩa này hay lắm bà ạ, thôi nhà cháu chưa mở hàng nên giảm giá cho bà 5 ngàn. Bà nội tặc lưỡi mua cái đĩa 15 ngàn để cốt gửi chân thằng bé được mấy tiếng.

Thằng bé 5 tuổi cầm cái đĩa bà đưa chạy lên phòng mở ngòai xem để cho bà dọn nhà. Đến tối bố mẹ nó đi làm về thằng bé kể hôm nay bà mua đĩa cho nó xem. Nó được xem phim nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn. Bố nó hỏi nàng Bạch Tuyết có xinh không? Nó bảo : Con nói thật chứ không nói sai đâu, đứt chim vào đít thật đấy bố ạ. Bố nó mới tá hỏa đi tìm cái đĩa bà nội nó mua ban sáng để kiểm tra. Mới loằng ngoằng mấy hình ảnh thôi mà mở hồi bố nó đã tứa ra ướt đầm mặt. Mẹ nó an ủi bố nó: Trẻ con nó cũng chóng quên ấy mà.

Ngày 20-10 cơ quan tôi lại tổ chức đi Lạng sơn. Tôi hào hứng sắp sẵn một kế hoạch. Tôi đã hỏi đường đi nước bước kỹ càng.

Khác với mọi bận tôi thường túm 5 tụm 3 để cùng nhau mặc cả nay tôi tách đi một mình. Tôi lên khu chợ mới xây dành cho người tàu sang kinh doanh. Tôi lên tầng hai đến nơi có các quầy bán thuốc. Tôi đến một quầy có một cô bán hàng trẻ. Tôi hỏi : ở đây có bán “chim” giả không ? Cô bán hàng hỏi tôi giọng lơ lớ : Có mua thật không? Tôi trả lời : Có mua thật. Cô bán hàng bảo : Chỉ còn một cái thôi, giá công ty là phải 516.000 đồng Việt Nam. Tôi bảo : Đắt quá, 400.000 thôi. Cô bán hàng bảo: Không giảm được một đồng nào đâu. Tôi bảo thế thì gói lại cho tôi. Cô bán hàng bảo : Có mua thêm thuốc hưng phấn không ? Tôi hỏi : Cho ai ? Cô bán hàng bảo : Cho chị, cho ông xã nhà chị. Tôi bảo : Cái này(chim giả) có tốt không? Cô bán hàng đỏ mặt : Không dùng nên không biết nữa.

Thân thể tôi nhẹ tênh như đã làm xong một việc lớn, tôi đi như bay trên các bậc cầu thang. Tôi định bụng sẽ rẽ vào gian hàng quần áo. Tôi sẽ sắm cho mình mấy bộ cánh. Tôi sẽ tự lực cánh sinh để thoải mái mình. Điện thoại di động trong túi kêu chít chít, tôi lấy nó ra khỏi túi. Có tin nhắn mới. Tôi bỗng chột hơi thở dài. Tôi vào hộp thư, dòng tin nhắn hiện lên : Em đang làm gì? Nhớ anh không? Anh đang rất thèm đôi chân lẳng lơ của em. Cuối giờ chiều nay ta gặp nhau nhé.

Tôi tắt máy và cất vào túi. Tôi đi vào gian hàng quần áo, mê mải ướm thử.

Tối mịt tôi mới về đến nhà. Hôm nay tôi là người mua ít hàng nhất. Khi ngồi trên ô tô mọi người đã kịp thống kê số tiền chi tiêu. Người ít nhất là tôi chỉ mất hơn 5 trăm nghìn, thực ra nếu cộng cả cái chim giả thì tôi cũng đã tiêu hết hơn 1 triệu đâu có kém ai. Mọi người đều hỉ hả vì số hàng đã mua được. Sau cái sự hỉ hả đó thì lại than, đồ lần trước mua về chưa dùng hết hoặc là chưa biết cho ai. Tóm lại là tôi không hề cá biệt trong cái vụ đi mua sắm đồ tàu ở biên giới. Nhưng hôm nay thì tôi hơn các người rồi, tôi múa tay trong bị, tôi đã mua được một thứ để nâng cao chất lượng cuộc sống của tôi, mà lại không phải bị luy ai cả.

Cơm canh thơm tất cô con gái để phần mẹ trên bàn. Chỉ ló đầu ra khỏi phòng để chào mẹ rồi lại tụt luôn vào trong phòng, mặc dù tôi đã nói là mẹ đã mua quà cho con đây. Đây cũng là sản phẩm tất yếu trong cách nuôi dạy con của tôi, là cuộc sống hiện đại mỗi người nên có một cuộc sống riêng tư đừng làm phiền nhau.

Tôi tắm rửa sạch sẽ rồi ăn cơm. Tôi ăn nhanh vì trong lòng đang háo hức. Tôi vào phòng ngủ chốt chặt cửa. Tôi mặc chiếc áo ngủ bằng lụa mỏng vừa mua. Chiếc áo rất vừa. Tôi tháo hết đồ lót bên trong. Tôi đứng trước gương. Tôi ngắm mình và xem sự chuyển động của cơ thể. Thoạt đầu hai núm vú tôi co lại, chốc dưng lớp vải ngực. Tôi nhìn xuống phía dưới. Một lớp đen sẫm giữa hai đùi nổi trên nền lụa in vào trong gương. Tôi đang mê mải ngắm mình thì điện thoại lại kêu tí tí. Có tin nhắn mới : Em đang làm gì ? Nhớ đến em “thằng bé” của anh dựng lên không sao bảo được nó. Anh đam mê em.

Dòng tin nhắn làm tôi rã rời. Tôi nhũn người. Giống như đang bị lật trần trường trước bàn dân thiên hạ. Tôi không còn cảm giác xấu hổ mà chỉ chán ngán đến cùng cực. Sinh khí như đã bỏ tôi mà đi. Tôi héo hắt như một bà già. Tôi nằm vật lên giường hai tay khoanh lên trán.

Cảm giác đó là do tôi đã đọc vị được bản thân mình. Tôi đã nhìn được chân diện bản thân mình. Tôi muốn thoát ra nhưng lại không thể. Nói theo ngôn từ mỉa mai thì tôi đi tìm một thứ gọi là tình yêu. Thực chất tôi đã không chịu được sự cô đơn nên phải luy.

Khi tôi khoanh hai tay lên trán là tôi muốn bóp nghẹt những ý nghĩ không cho nó bung ra. Và lần nào tôi cũng đã thất bại. Những ý nghĩ hiện lên một cách sống động. Tôi đã trải qua 3 người đàn ông.

Người đàn ông số một là chồng hợp pháp của tôi. Chúng tôi cùng sinh ra và lớn lên vào thời chiến tranh nên nhu cầu một con người cụ thể của chúng tôi đều ở mức tối thiểu. Chúng tôi đều trải qua cảm giác mạnh nhất của cái đói, cái rét. Chúng tôi lớn cùng cây cỏ thiên nhiên hơn là được sự dạy dỗ của con người. Tất cả những điều đó đều không kim được cảm xúc yêu mãnh liệt của chúng tôi. Trên cái bãi cỏ mượt mà của sân vận động dưới trời sao bài học đầu tiên của tình yêu là người con trai nằm đè lên trên người con gái. Sau đó mới là cái hôn. Từ 19 tuổi nhận lời tỏ tình đến 22 tuổi nhận lời kết hôn chúng tôi chỉ biết nồng ấm ôm nhau rất chặt và người con trai nằm đè lên người con gái vẫn còn nguyên áo quần.

Tôi là con gái nông dân bỗng học hành giỏi giang được đi ra thành phố. Chồng tôi, cha mẹ thoát ly ra thành phố đã lâu, sinh chồng tôi ở thành phố. Nhà chồng tôi có những 4 người con đều là trai cả, chồng tôi là thứ 3, còn mỗi cậu út chưa có vợ. Nhà chồng tôi ở căn hộ tập thể diện tích chưa đầy 30 m². Khi cưới tôi về mẹ chồng mua một chiếc giường tây và chiếc gì đồ màu hoa cà kê vào một góc nhà. Thế là 4 góc nhà có 4 tiểu gia đình, 4 tiểu thế giới thu nhỏ. Thực chất chỉ có 3 tiểu gia đình thôi, cha mẹ chồng là một, gia đình ông anh thứ hai đã có một thằng cu 3 tuổi và gia đình tôi mới cưới nhau. Còn góc thứ 4 kê những hai chiếc giường kéo, một của cậu út, một của ông anh trưởng làm nghề lái tàu, đã khôn ngoan lấy vợ nhà quê nhưng chỉ chủ nhật mới về với vợ, còn ngày đi làm thì về nhà cha mẹ.

Chồng tôi đã yêu vợ một cách cuồng nhiệt. Cái giường mẹ chồng tôi mua không được chắc cứ rung lên bần bật rồi kêu cọt ca cọt két. Tôi bầu vào lưng chồng để giảm tốc độ nhưng chồng tôi kệ thây. Tôi nghe thấy tiếng cười rúc rích của bà chị dâu, rồi tiếng mẹ tôi háng giọng. Tôi thô bạo đẩy chồng xuống. Chồng tôi vẫn ôm tôi thật chặt. Hàng tháng trời đêm nào cũng cuồng nhiệt như vậy và dường như chồng tôi không thể nào thỏa cơn khát. Tôi thì xấu hổ đến ê chề khi một buổi chiều đi làm về trước chồng, mẹ chồng nói với tôi: Này cô, lấy chồng phải biết giữ chồng không có lại cô quả sớm, vừa vừa cái chuyện ấy thôi nhé không có là nó bị lao lực đấy. Tôi nhìn cái mặt nó xanh như đất nhái ấy. Tôi muốn gào lên vào mặt mẹ chồng rằng, nào tôi có đòi gì con bà đâu, đấy là con bà thích đấy chứ. Nhưng tôi không thể gào. Nước mắt tôi rơi lã chã. Mẹ chồng tôi có vẻ thương hại tôi, an ủi : Là đàn bà với nhau mẹ mới nói với con điều ấy. Đàn ông ấy mà cái chuyện ấy ấy là họ mê muội lắm. Đàn bà thì mình chỉ cốt là cho nó có con chứ có phải sung sướng gì đâu, nên mình phải biết kim hãm họ. Tôi lại muốn gào lên lần nữa rằng là tôi cũng thích chuyện ấy với chồng tôi nếu không có tiếng đằng hắng của mẹ và tiếng cười rúc rích của chị dâu.

Tối ấy tôi rúc vào ngực chồng khóc nức nở và dứt khoát không cho chồng cởi quần của tôi. Chồng tôi gắng hỏi mãi tôi mới thì thào kể lại chuyện mẹ chồng nói với tôi lúc chiều. Chồng tôi thở dài rồi ôm tôi ngủ.

Vài ngày sau, ăn cơm tối xong chồng tôi rủ tôi đi chơi công viên. Công viên ngày đấy vắng người và an ninh trật tự tốt lắm. Chúng tôi đi dạo quanh hồ một chập rồi ngồi xuống một ghế đá. Chồng tôi ôm tôi rồi hôn. Tôi mê mải trong vòng tay anh. Đột nhiên anh sốc tôi đến bên một gốc cây to. Anh ấn tôi vào gốc cây, cởi bỏ quần tôi. Anh cuồng nhiệt làm tình với tôi dưới gốc cây. Anh hôn vào tai tôi rồi thì thầm : Em cứ thỏa sức yêu anh đi. Anh có làm em sung sướng không? ở đây không có ai nghe tiếng chúng mình đâu. Tôi cong người, ghì chặt lấy chồng và rên lên : Chúa ơi.

Chúng tôi ngồi nghỉ trên ghế đá. Chưa khi nào tôi có cảm giác này. Cơ thể tôi như muốn rã ra và nhẹ bẫng. Chồng tôi cũng đẩy về thỏa thuê. Anh tựa toàn bộ sức nặng của cơ thể vào người tôi. Anh bảo : ái chà, sói cái nhà mình cũng hằng ra trò.

Xem ra cái trò làm tình ở công viên thật là hiệu quả, cho đến hàng tuần sau chồng tôi không còn làm giường cọt ca cọt két nữa. Cứ đến tối thứ 7 chúng tôi lại đi công viên. Chúng tôi cứ mê mải làm tình với nhau mà không biết được rằng chúng tôi đang mắc một cái tội rất lớn là hủ hoá nơi công cộng. Chồng tôi đang ngậm chặt môi vào ngực tôi để vờn vĩa. Tôi áp mặt vào tóc chồng rên rỉ thì ánh đèn pin quét thẳng vào mặt tôi kèm một tiếng hô đanh gọn : Các đồng chí bảo vệ triển khai lực lượng, giữ nguyên hiện trường, giải chúng về trụ sở lập biên bản. Chồng tôi bình tĩnh kéo quần lên cho tôi nhưng một người bảo vệ đã ngăn lại : Giữ nguyên hiện trường. Chồng tôi khùng lên: Này các anh có biết là đang vi phạm nhân quyền không đấy? Nhân quyền là cái con mẹ mày á. Một người gào lên. Trói chúng lại giải về đồn. Tôi sợ run người lên oà khóc. Chồng tôi ôm chặt tôi vào lòng rồi xoay người che cho tôi.

-Tôi nói với các anh điều này nhé, chúng tôi là vợ chồng. Chồng tôi nói.

-Vợ chồng gì lại đưa nhau ra bờ bụi, gốc cây thế này. Tiếng một người gay gắt.

-Nhà chúng tôi chật chội, có người già có trẻ con. Chúng tôi còn trẻ nên... Thôi các anh thông cảm cho. Tiếng chồng tôi nhún nhặn.

-Đưa nào bị bắt cũng kêu nhà chật. Cứ giải chúng về đồn. Nhẹ nhất cũng là tội hủ hoá, còn nặng là làm đĩ thì rủ tù.

-Vậy thì để chúng tôi mặc quần áo về nhà lấy giấy đăng ký kết hôn cho các ông xem.

-Cho chúng mày mặc quần áo để chúng mày chổi bay chổi biến tội lỗi hả ? Trói chúng lại giải chúng về đồn.

-Anh ơi, tôi níu chặt lấy chồng. Anh cũng là quân nhân mà, anh có mang thẻ của anh đi không, anh trình ra đi. Em chết mất.

-Ừ anh quên mất.

Chồng tôi nói với người đội trưởng :

-Anh chờ một chút tôi trình anh cái này.

-Trình cái gì ?

-Thì đợi tôi lấy nó ở túi quần. Các anh phải cho tôi lấy thì tôi mới trình được các anh chứ.

-Có cho nó lấy không anh ? Nhớ nó lấy dao.

-Cứ để cho nó lấy. Có dao thì nó cũng không chống lại được bằng này người.

Chồng tôi lập cập mãi mới rút được cái thẻ quân nhân ở trong túi ra. ánh đèn pin chiếu thẳng vào cái thẻ đến một phút rồi tắt phụt. Giọng người nói đã mềm xuống :

-Sao lại ra đến nông nổi này hả ngài trung úy ?

-Đã bảo là nhà chật chội, mẹ già lại khó tính. Các bố đi làm nhiệm vụ thì cũng phải có tình người một chút chứ.

Tiếng thở dài đến sột sột :

-Thì cũng phải có thành tích để báo cáo chứ. Thôi chào ngài trung úy.

Tốp người bỏ đi còn để lại tiếng cười: Sau vụ này cục sượng của vợ ngài trung úy bay vào xuống hồ.

Tôi gục đầu vào ngực chồng khóc nức nở. Chồng tôi vỗ vào lưng tôi an ủi.

Quả là sau đấy cục sượng của tôi đã bay vào xuống hồ. Tôi gần như rơi vào trạng thái lãnh cảm đã đành lại có dấu hiệu rối loạn thần kinh. Cũng may lúc đó trong bụng tôi đã có em bé. Thẻ là mục đích sống của chúng tôi đã rõ ràng, vì em bé, chứ không phải là thứ dục vọng tầm thường như trước kia. 9 tháng sau tôi sinh ra một bé gái.

Sinh con xong người tôi đầy đà, da trắng nõn. Chồng tôi cứ hít hà người tôi. Mẹ chồng tôi nói thẳng : Phải kiêng cho đủ cỡ. Chồng tôi lảng xa tôi.

Vào dịp tết, con gái tôi đã lẫm chẫm biết đi, rất xinh. Mẹ chồng tôi yêu nó lắm. Mừng một tết cả nhà chồng tôi đi về quê. Vợ chồng tôi có việc phải đi tết sếp nên không về. Mẹ chồng tôi bảo để cho vợ chồng tôi rảnh thì bế cả con bé đi. Cả nhà đi rồi căn phòng 30 m2 rộng thênh thang. Chồng tôi bỗng nổi hứng nói chiều mới đi tết sếp, rồi trải chiếu chiếu ra giữa nhà, khoá cửa, kéo hết rèm cửa sổ. Tôi quan sát anh và bật cười. Anh chưa động gì đến tôi mà “thằng bé” của anh đã dựng đứng. Tôi biết anh rất yêu tôi và anh rất khoẻ mạnh về thể xác cũng như về tâm lý. Tôi biết anh đã chịu áp lực suốt cả thời kỳ sau vụ ở công viên, rồi việc tôi mang thai, sinh con, nuôi con nhỏ. Tôi cũng định bụng sẽ làm cho anh thoải mái cơn khát kinh niên bấy lâu. Tôi chủ động đề anh xuống rồi lột quần của anh ra. Tôi đưa thằng bé của anh vào trong mồm mơn trớn. Có lẽ từ hồi kết hôn chưa khi nào tôi chủ động với anh như thế này. Anh rên lên rồi chồm dậy. Anh ngấu nghiến hôn tôi khắp mặt, rồi xuống ngực, rồi xuống rưng rậm đang ẩm ướt của tôi. Tôi nắm chặt thằng bé của anh đưa vào cửa sinh của mình để làm dịu các đầu mút thần kinh đang căng lên chờ. Anh lại nhồm người để rút ra: Từ từ đã, hôm nay mình sẽ làm tình đến trưa nhé. Nhưng tôi không thể chờ cái sự từ từ của anh được. Tôi lật người đè anh xuống. Tôi ngồi lên người anh. Các cơ tròn trong người tôi chỉ chờ có thế, nó ôm chặt lấy thằng bé của anh. Anh đỡ dẫn trong sự đam mê. Khi tôi trèo khỏi người anh, anh cứ nhất quyết níu lấy. Tôi bảo : Giờ đến lượt anh làm cho em kêu thật to. Tôi đã rên thoải mái mà không bị anh bịt ngón tay vào mồm. Đột nhiên (lại đột nhiên) tôi thấy lưng anh nhẩy mồ hôi như người toát dương, anh dừng lại rồi thoát nhanh khỏi người tôi. Anh kéo chiếc

gối đang kê dưới mông tôi che lên người. Tôi nhồm người dậy. Đập ngay vào mắt tôi anh cả đang đứng giữa nhà kính ngạc nhìn chúng tôi. Anh cả hay đi làm về khuya nên mẹ chồng tôi đã lấp ổ khoá có thể mở cả trong lẫn ngoài để anh cả không phải gọi cửa. Quá kinh sợ tôi giằng lấy chiếc gối chồng tôi đang che tấm thân trần của anh. Anh giữ lại, thế là hai bên cứ thế giằng co. Tôi không thể giằng được chiếc gối bèn bỏ tay ra ngưỡng lên thì anh cả đã đi ra khỏi phòng từ lúc nào. Tôi vừa khóc vừa xông vào chồng cào cấu : Sao anh lại giằng cái gối của tôi, không để cho tôi che.

- Thì cô giằng của tôi chứ, tôi lấy trước cơ mà.
- Anh của anh nhìn anh thì có sao đâu, tôi là đàn bà thì tôi phải che chứ.
- Nhưng mà tôi đã cời trướng trước anh ấy bao giờ đâu.
- Sống với anh quá rủi ro thế này tôi không thể sống được nữa. Tôi về quê đây.

Tôi sắp xếp quần áo bỏ về quê mặc cho chồng tôi níu kéo.

Đã mấy năm từ khi đi lấy chồng tôi không về quê ăn tết. Nay đúng ngày mừng một tôi lại về quê. Bố mẹ tôi thấy tôi về thì mừng lắm nhưng khi không thấy chồng con tôi đi cùng thì đã hiểu ngay, rằng cái gia đình nhỏ của tôi có vấn đề gì đây. Tôi cũng không thể kể cho bố mẹ tôi cái nguyên do vì sao mà tôi lại bỏ chồng bỏ con về nhà đường đột trong ngày mừng một tết thế này. Mẹ tôi dọn cơm cho tôi ăn. Mừng một tết mâm cơm của mẹ cũng có bánh chưng, một đĩa thịt lợn luộc, một bát bí xanh nấu xương. Mâm cơm thế là xôm trò lắm. Cả một thời thơ ấu sống bên cha mẹ tôi có thể đếm đủ những bữa cơm nhà tôi có thịt.

Tôi lấy đĩa xiên một miếng bánh chưng. Bánh chưng chỉ toàn cùi, chỉ có một lớp nhân đỗ mỏng còn chẳng thấy thịt mỡ đâu. Tôi chẳng lạ gì điều này. Từ ngày tôi biết nhận thức thì bánh chưng nhà tôi gói đã không còn theo bài bản của truyền thống được nữa. Theo truyền thống ngàn đời của cha ông để lại thì bánh chưng phải hội tụ đủ 3 yếu tố: gạo nếp, thịt mỡ, đậu xanh. 3 thứ đó nhà nông đều có cả. Gạo nếp thì cấy được, đỗ xanh cũng trồng được, lợn thì nuôi trong chuồng. Mình có được thì cứ ăn cứ sao phải bóp mồm bóp miệng. Nhưng khổ nỗi sự thể nó không nằm trong cái mình muốn được. Muốn gì làm lấy thì có mà loạn đẳng à ? Không thể có cái tôi ở đây được, không thể tôi muốn được. Tất cả những cái tôi muốn đều là dục vọng thấp hèn.

Bánh chưng của mẹ không rền vì gạo nếp của mẹ lẫn nhiều gạo tẻ quá, điều này thì tôi cũng không lạ gì. Nhai kỹ lại còn bùi bùi vì hạt gạo tẻ chưa chín kỹ. Mẹ tôi ngồi nhìn tôi ăn cứ thờ dài.

-Mẹ ơi, năm nay hợp tác chia cho nhà mình được mấy cân thịt.

-Thì có khác gì mọi năm đâu, chia theo khẩu. Nhà mình có 5 khẩu thì được 5 cân hơi. Bắt con lợn nhà Quý nó lại cho ăn quá no thành ra 5 cân hơi chỉ còn có 3 cân vừa thịt vừa xương xẩu.

-Con thấy ngan gà còn nhiều sao mẹ không bắt làm thịt ?

-Tối qua cúng giao thừa con gà trống hiến rồi. Nhà mình nuôi được nhiều gà ngan còn các nhà hàng xóm họ không nuôi được, thấy nhà mình ăn thịt nhiều là họ tố cáo đấy. ăn nhiều thịt là nhiều dục vọng không tốt đâu. Thôi thì thiên hạ sao mình vậy con ạ.

-Mẹ ơi gạo nếp nhà mình bị lẫn nhiều tẻ quá, ăn mất ngon. Mùa sau mẹ nhớ chọn kỹ giống lúa mẹ nhé.

-Thì con xem đây, chùm thóc nếp để giống mẹ treo trên sào trong buồng kia. Thóc nếp ở ruộng nhà mình có bao giờ lẫn tẻ đâu, chỉ có điều khi gặt thì phải để chung với mọi nhà thành ra xấu tốt lẫn cả. Mẹ thờ dài buồn rầu.

Tôi thương mẹ quá cố cười rõ tươi :

-Nhưng mà nhai kỹ miếng bánh thấy bùi lắm mẹ ạ.

-Này con có chuyện gì trên ấy vậy?

-Chẳng có chuyện gì đâu mẹ ạ. Hôm nay cả nhà con đi tết bên nội. Bà nội con Bồng bế cả cháu đi, bố nó thì phải đi tết lãnh đạo. Con nhớ nhà nên con về thôi.

-Ừ, nghe con nói mẹ nhẹ cả người. Vậy con có đi chào hỏi họ hàng không ?

-Thôi để lần sau con về với chồng con, chứ đi một mình cứ phải giải thích. Con đi ngủ một chút đây.

-Ừ con vào giường của mẹ mà nằm.

Giường này là giường của mẹ. Từ khi tôi biết nhớ tôi chỉ nhớ có mẹ nằm trên chiếc giường này với tôi với các anh chị tôi và các em tôi. Chưa khi nào tôi bắt gặp bố nằm trên giường của mẹ chứ đừng nói đến việc bố mẹ nằm cạnh nhau. Ồ thế thì bố mẹ làm cách gì mà có được 7 chị em chúng tôi nhỉ ? Bố mẹ đã đi qua hai phần ba cuộc đời, cái khoái cảm của một con người đã bao giờ được thụ hưởng chưa nhỉ ? Cái ăn thì tôi đã nhìn thấy rồi, cái ngủ tôi cũng đã nhìn thấy rồi còn cái gọi là tình yêu và tình dục ? Sao tôi muốn biết bố mẹ tôi đã thực hiện nó thế nào nếu mà họ chẳng khi nào ngủ cùng nhau ? Tôi nhớ khi tôi lên 10 làng tôi có hội lớn, vui lắm. Lũ trẻ con chúng tôi lăng xăng chạy quanh đám nọ đám kia. Đến một đám trong vườn cây của các cụ thì lũ trẻ con cấm tiệt không được vào. Tôi luồn ngõ ngách để vào bằng được. Ở trên khoảng đất trống trong vườn cây của các cụ có hai tốp thanh niên nam nữ. Họ đứng riêng, nam ra nam nữ ra nữ. Người đứng đầu tốp nam cầm một cái cán tre dài trên sêu một cái chim. Người đứng đầu tốp nữ cũng cầm một cái cán tre dài trên sêu một cái bướm. Trống thúc lên một hồi, hai tốp thanh niên vừa vỗ tay vừa hô to, cái sướng làm sao cái sướng làm vậy. Hai thanh niên nam nữ cầm cán tre sêu chim và bướm chạy giáp mặt nhau để cho chim và bướm sêu trên cán tre áp vào nhau. Trống vẫn thúc và hai tốp thanh niên vẫn hô to, cái sướng làm sao cái sướng làm vậy. Rồi họ cười như nắc nẻ. Tôi đứng ngây người chẳng hiểu làm sao. Một cụ già nhìn tôi rồi bảo : Sao đã muốn biết chuyện người lớn sớm vậy. Rồi chẳng phải ai dạy cho đầu cũng khắc biết thôi mà. Cháu đã nhìn thấy rồi thì cháu phải hiểu cho cận kề. Đây là cái cách để cho cây cối tốt tươi ra nhiều hoa trái đấy cháu ạ. Cây cối cũng giống như con người ấy, muốn có con cái phải có tình yêu. Diệt dục đi thì còn lấy đâu ra con người nữa mà họ cứ tuyên truyền vớ vẩn.

-Ông ơi thế thì giống như cái cách bà cháu khảo cây mít ông nhỉ ?

-Ồ con bé này giỏi quá. Giống như cái cách bà cháu khảo cây mít ấy mà.

Tôi đã nhớ tất cả chuyện này vì sau lễ hội đó tôi lại lên được vào một cuộc họp. Cuộc họp có đám thanh niên nam nữ ở vườn cây các cụ trong lễ hội và có cụ già đã nói chuyện với tôi. Ông chủ nhiệm họp tác xã nói với đám thanh niên : Là đoàn viên thanh niên lao động Hồ Chí Minh các đồng chí có xấu hổ vì đã tham gia vào một cái hủ tục như vậy không ? Đó còn chưa kể đến cái gọi là dâm ô truy lạc nữa. Cây cối nó cũng hổ thẹn vì hành vi của các đồng chí. Các nhà khoa học đã nghiên cứu rồi, đài báo cũng đã nói ra rả suốt ngày mà các đồng chí không chịu lắng nghe. Tôi nhắc lại để các đồng chí nhớ, nhớ làm lòng, muốn có cây lúa năng suất cao thì phải là : Nhất nước nhì phân tam cần tứ giống. Các đồng chí về làm bản kiểm điểm.

-Tôi xin ông chủ nhiệm cho tôi phát biểu ý kiến. Cụ già giơ tay xin phát biểu ý kiến.

-Thôi cụ ơi, tôi biết cụ muốn phát biểu gì rồi. Cụ nên nhớ đây là xã hội tân tiến chứ không phải cái xã hội lạc hậu của cụ ngày xưa đâu. Thôi cụ nên về nhà trông gà cho con cháu nó yên tâm làm ăn. Thôi cuộc họp đến đây giải tán

Tôi nghe tiếng cụ già thở dài kèm theo tiếng lẩm bẩm : Thời nào thì dân cũng muốn ăn no cái bụng chứ. Cũng đồng đất ấy mà sao kia thì no còn bây giờ thì cứ đói suốt vậy.

Tối tôi đi ngủ cứ băn khoăn mãi về cái lễ hội ở trong vườn cây của các cụ. Nếu nó chỉ giống như cái cách bà và mẹ tôi khảo cây mít thì hiệu nghiệm lắm mà, có gì là xấu xa đâu nhỉ. Cái cây mít bà trồng ở trái nhà là cây mít dai ngon nức tiếng. Hàng năm nó ra lủng liểng hàng chục quả to như cái ầm tích, này tròn. Múi to dày màu vàng thơm nức, trong lại còn có mật. Một quả mít mẹ tôi đổi được cả một mẻ tôm của nhà Tuệ đi đánh đó buổi sáng. Năm ấy cây mít không ra một quả nào. Bà bảo : A cái cây này trở trướng đây, không khảo không cho quả hử. Mẹ nó cầm cho u cái chày giã cua ra đây để khảo cây mít. Mẹ cầm cái chày giã cua ra đưa cho bà rồi mẹ trèo lên cây mít. Bà đứng dưới gốc mít lấy cái chày giã cua đập vào gốc mít rồi nói : Dạ cây mít ? Mẹ đứng trên cây mít trả lời : Dạ, dạ. Bà lại hỏi : Có làm sao năm nay không ra quả ? Mẹ đứng trên cây mít trả lời : Con biết con có lỗi rồi, xin tha cho, sang năm con ra nhiều quả. Bà lại hỏi : Nhiều là bao nhiêu ? Mẹ đứng trên cây mít trả lời : Con xin ra 20 quả. Bà lại bảo : Thế thì được rồi, ta tha cho nhà mi. Bà cất cái chày giã cua vào bếp, còn mẹ thì trèo từ trên cây mít xuống đất.

Tôi đã rất muốn cười khi nhìn bà và mẹ khảo cây mít nhưng nhìn vẻ mặt bà trịnh trọng quá nên tôi

không dám cười nữa. Tôi đã cố chờ đến sáng năm xem cây mít có ra đủ 20 quả không nhưng tôi quên mất. Đến sáng năm khi những dái mít non trồi ra bà đã đếm. Rồi bà thốt lên : Đủ 20 quả rồi mẹ cái bóng ạ. Quả là năm ấy 20 quả mít này tròn lủng liềng trên cây mít.

Miền man câu chuyện của tuổi thơ tôi vẫn không thể tìm ra câu trả lời, rằng bố mẹ tôi đã yêu nhau cách gì để có chúng tôi? Và cách gì để họ vui sống trong cuộc đời này ? Từ thẳm sâu tôi biết bố mẹ tôi đã rất yêu nhau và yêu thương con cái. Khi đã có con gái tôi càng thấu hiểu điều này. Nhưng bố mẹ tôi có khi nào rơi vào hoàn cảnh như tôi và chồng tôi không ? Sao mà tôi thấy bế bàng . Giá như đất dưới chân tôi tách ra làm hai để tôi chui xuống.

-ô, bố con bóng về đây à ? Tiếng mẹ tôi reo vui làm tim tôi nhột lên.

-ô Bóng có mệt không ? Để bà gọi mẹ Hoa dậy cho Bóng.

-Mẹ Hoa ơi Bóng về này.

Tôi vội nhồm dậy lấy hai tay xoa mặt, vuốt lại tóc rồi đi ra ngoài. Tôi đón con từ tay mẹ tôi. Con bé ôm lấy mặt tôi thơm lấy thơm để. Tôi vui mặt vào ngực con để tránh cái nhìn của chồng tôi.

-út ơi, mẹ tôi gọi cô út.

-Dạ.

-Bắt con gà mái ghẹ để làm thịt đi, bố con Bóng ngồi đây để bà đi làm thịt con gà cho Bóng ăn nhé.

Tôi ôm con ngồi xuống giường, chồng tôi cũng ngồi xuống bên tôi.

-Em mệt à ?

-Em không sao cả. Anh về đây làm gì ?

-Anh về bảo cho em tin vui. Buổi trưa anh đến nhà ông thủ trưởng, anh đã đề đạt nguyện vọng rồi. Ông ấy hứa sẽ cho nhà ta một căn hộ tập thể.

Quả là một tin đáng ăn mừng nhưng tôi ngồi im lặng. Chồng tôi ôm vai tôi :

-Thôi em đừng giận nữa, anh cũng đau lòng lắm. Anh chưa đem lại cho em điều gì sung sướng cả. Nhà ta sắp có nhà riêng rồi, anh sẽ làm tất cả các việc nhà cho em.

Tôi khóc nức lên. Tôi thương chồng. Quả là chồng tôi cũng khổ lắm chứ, có sung sướng gì hơn tôi đâu.

-Đừng khóc em khẻo bố mẹ lại lo lắng, chuyện của chúng mình đừng để các cụ buồn.

Tôi nghe lời chồng gạt nước mắt. Chúng tôi ở lại ăn tết quê với mẹ đến tận mừng 3 mới lên thành phố.

Nước mắt tôi rơi ướt mát cả mặt. Nghĩ đến mẹ tôi buồn vô hạn. Khi ở xa nhớ đến cha mẹ ở quê tôi luôn khát khao sẽ làm việc gì đó cho bố mẹ tôi vui lòng. Có khi chỉ nghĩ đơn giản là lần này về nhà tự tay tôi sẽ làm một món ăn ngon cho bố mẹ. Thế rồi mỗi lần về quê tôi luôn vội vã, hoặc mấy đứa bạn cũ tìm đến. Vẫn luôn là mẹ nấu cơm cho tôi ăn. Cho đến khi mẹ mất tôi vẫn chưa nấu cho mẹ món ngon nào. Tôi vẫn chưa hiểu được niềm vui sướng hạnh phúc của mẹ là gì. Cả cuộc đời sống bên mẹ tôi chỉ thấy mẹ một chữ lụy, lụy con lụy chồng. Tất cả những ngày sống bên mẹ tôi chưa khi nào thấy bố tình cảm ngọt nhạt với mẹ, âu yếm mẹ và thương cảm mẹ. Mẹ thì một mực cung phụng bố. Lời nói của bố là mệnh lệnh đã đành, mọi thứ liên quan đến bố cũng như có sự ám chỉ của mệnh lệnh. Với những đứa con thì mẹ yêu chiều đến mức lụy con. Mẹ nhận lấy hết các cảm giác đói, khát, rét, đau, buồn..kể cả tủi hổ bế bồng để bảo vệ con. Em kể tôi có lần sang nhà hàng xóm hái trộm quả bưởi bị người ta mắng chửi, mẹ đã sang nhà người ta khóc xin nhận tội thay con. Mẹ khóc, chị em tôi cũng khóc, bố tôi thì nghiến chặt răng thề sẽ rửa hận. Rồi chính cái nhà hàng xóm cũng khóc vì ân hận. Ngày đấy cái sự ân hận của con người ta con nhiều lắm. Cái sự ân hận sẽ giúp con người ta không phạm phải sai lầm hơn là sự giác ngộ rất nhiều. Ngoài chữ lụy, cũng là một thân phận làm người, mẹ có những khát khao và sự khổ sở như tôi

không? Sự khát khao của tôi cũng dẫn tôi đến một chữ luy. Chữ luy của tôi trong cái vòng lao khổ ê chề. Nghĩ đến chữ luy của mình nước mắt tôi ngừng rơi. Tim tôi khô khốc. Đầu óc tôi nóng bừng.

Sau cái tết năm ấy không lâu chúng tôi được phân nửa gian của căn phòng 16 m² của tập thể, tức là 8 m². Vợ chồng tôi vô cùng sung sướng. Ngày dọn về nhà mới cả nhà tôi tưng bừng. Thôi thế là từ nay an cư lập nghiệp rồi. Thực ra câu các cụ xưa nói không phải bao giờ cũng đúng. Vợ chồng chúng tôi đã lập nghiệp trước khi an cư. Chồng tôi bây giờ đã là ngai đại uý, tôi cũng là cán sự bậc 2. Chúng tôi hưởng lương nhà nước, có sổ gạo và tem phiếu của cán bộ. Gia đình chúng tôi thuộc gia đình cơ bản rồi. Nào còn đòi hỏi gì hơn. Chỉ có điều là chúng tôi còn trẻ lại không biết kiềm chế hết thấy các cảm xúc của mình. Mặc dù hàng tháng mỗi cán bộ nhà nước như chúng tôi đều phải học tập chính trị để nâng cao tinh thần đạo đức cách mạng.

Chồng tôi gia cố lại cái giường. Anh mua hẳn mấy chiếc đinh thuyền về gọt thẳng vào mộng. Anh gọt thẳng tay nện những nhát búa chát chúa vào đinh. Tôi nhìn anh làm cả cười:

-Anh thù gì mấy cái mộng giường thế.

-Anh ghét cái sự cọt kẹt của nó lắm. Chắc là mình chả chuyển nhà nữa đâu em nhỉ vì thế cần gì mộng với mệ. Anh cứ đóng chắc lại cho nó khỏi cọt kẹt.

-Vâng, anh cứ đóng chắc lại cho nó khỏi cọt kẹt.

Được nhà mới chúng tôi dành hết phiếu thịt của tháng đó để làm một bữa tươi đãi gia đình. Mẹ chồng tôi cho chúng tôi một chiếc phích Trung Quốc bà để dành từ chục năm rồi. ăn cơm xong mẹ chồng lại đưa bóng về chơi nhà bà. Nhà chỉ còn hai vợ chồng, nhà lại có hoa tươi, người lại vừa được ăn thịt. Tôi vừa rửa bát vừa hát nho nhỏ. Thỉnh thoảng lại còn liếc nhìn chồng. Chồng tôi uống vài chén rượu đang nằm phê phê trên giường. Trời vẫn còn lạnh nhưng chồng tôi chỉ mặc chiếc áo đông xuân cộc tay và chiếc quần đông xuân. Tôi nhìn thấy rõ bắp tay anh nổi cuộn cuộn. Anh bảo, anh là quân nhân anh không thể để thể lực yếu được. Vì vậy sáng nào anh cũng chạy và tập tạ dù là mùa đông hay mùa hè.

Tôi đã dọn xong nhà cửa. Khu tập thể im lìm trong giấc ngủ trưa. Tôi thấy chồng thờ ơ đều đều nên nghĩ anh đã ngủ say nên rón rén nằm xuống cạnh anh. Tôi vừa kịp đặt mình thì đã thấy anh xoay người ôm chặt lấy tôi : ôi vợ yêu ơi, nhớ vợ quá. Lâu quá tôi không được ôm vợ.

Tôi phì cười nhưng cũng chợt nhớ ra rằng suốt từ tết đến giờ đã là tháng 4 chúng tôi chưa hề đụng đến nhau. Tối tối chúng tôi vẫn ngủ bên nhau nhưng chỉ dựa lưng vào nhau hoặc là úp thìa. Thậm chí đến hôn nhau thôi chúng tôi dường như cũng quên mất. Chúng tôi luôn có cảm giác ăn vụng bị bắt quả tang. Sự bẽ bàng đó làm tắt cảm giác ham muốn. Tuy nhiên chúng tôi đang nín lòng để chờ đợi căn nhà riêng của mình.

Tôi mặc cho anh xoa xít tôi. Anh phủ lên khắp người tôi những cái hôn ẩm ướt của anh. Tôi nhắm chặt mắt để tận hưởng. Khi môi anh ngậm vào núm vú của tôi để nắn thì tôi không thể nằm im được nữa. Người tôi rung lên, tôi ghì chặt đầu anh. Anh hiểu cử chỉ của tôi nên lười anh càng quấn chặt núm vú của tôi. Tôi cong người cuống quýt thọc tay vào trong quần anh. Tôi hơi ngạc nhiên một chút vì cái của anh nó vẫn rất nhơn nhơ. Thường thì trong trạng thái như thế này nó đã cứng ngơ cứng ngắt. Tôi nghĩ chắc là do anh uống rượu. Tôi dùng tay vờ một hồi mà nó vẫn mềm oặt. Tôi thì đang trong trạng thái không thể dừng lại được. Tôi còn thấy rõ một sự chờ đợi đến căng thẳng và gây nên một sự đau đớn ở cửa sinh. Người tôi căng cứng. Tuy nhiên tôi vẫn rất tin ở khả năng của chồng nên tôi đã cương quyết gạt tay anh khi anh định đưa một ngón tay vào tôi để giảm bớt sự căng cứng. Tôi ngồi dậy lột bỏ quần áo của anh. Tôi lặp lại cái cách của anh là phủ những nụ hôn ẩm ướt khắp người anh. Rồi tôi dừng lại ở điểm nhấn. Tôi mút cái đầu thẳng bé. Tôi cảm nhận được sự hứng thú của anh. Mắt anh nhắm chặt và anh rên lên. Một lúc anh chồm lên người tôi. Tôi nhắm chặt mắt chờ đợi sự đi vào mãnh liệt của anh như mọi bận. Sự chờ đợi của tôi lâu hơn bình thường khiến tôi phải mở mắt ra. Anh đang loay hoay với thằng bé mềm oặt của anh, không sao cho nó vào được tôi. Tôi trợ giúp chồng. Tôi bảo anh nằm xuống. Tôi trèo lên người anh cạo sát. Tôi dùng đám cỏ xanh mướt của mình như con đỉ chui ra. Tôi đã có cảm giác sự thấp thò của con đỉ. Để nó không tụt vào tổ tôi nắm chặt lấy đầu nó. Một tay tôi mở thật rộng cửa của mình để đưa nó vào. Nó chui vào một chút. Tôi hào hứng nhấp nhồm thế là nó nghẹo cổ chui tọt ra. Nó nằm một cách thảm hại trên bãi cỏ ướt đầm. Chồng tôi thờ dài đến sượng. Tôi ôm chặt cổ chồng an ủi : Chắc là do hôm nay anh uống nhiều rượu

Tít tít tít. Máy điện thoại báo có tin nhắn mới. Tôi biết tin nhắn đó là gì và là của ai rồi. Mặt tôi tê dần rồi bì bì. Tôi bỗng muốn cầm chiếc điện thoại đó phi vào tường để khỏi đối diện với sự ê chề. Tôi vẫn nằm yên lặng. Tôi biết rất rõ rằng tôi luôn có cảm giác đó nhưng tôi chưa khi nào thực hiện cái sự muốn đó cả. Rồi tôi sẽ cầm chiếc máy điện thoại đó lên để đọc tin nhắn. Rồi mặt tôi lại tê dần rồi bì bì. Rồi tôi sẽ vui mặt vào gối để che cái mặt mình đi. Rồi mặt tôi hết tê. Rồi tôi sẽ tưởng tượng, rằng sẽ thế này và sẽ thế kia. Rằng lần này sẽ khác lần trước. Rằng sẽ có hoa và quà. Và lần này có khác không? Tôi vừa mua được một cái chim giả. Tôi chưa kịp ngắm nghía xem nó ra sao? ồ, tại sao tôi có thể quên được điều đó nhỉ? Tôi nhồm dậy ra kiểm tra xem cửa đã được cài chặt chưa, dù tôi vẫn nhớ là đã cài rồi. Tôi mở tủ lấy chiếc hộp để lên giường. Tôi cẩn thận mở hộp. Các động tác của tôi chậm rãi và cẩn trọng nhưng tim tôi đập thùm thụp.

Nó bằng plastic màu đỏ, trông như món đồ chơi của trẻ con. Dầu vậy người tôi bắt đầu nóng bừng. Nhưng cái đầu tôi lại tỉnh táo đến kỳ lạ, tạnh không có một sự liên hệ. Chỉ còn lại một vài hình ảnh trong phim mà tôi đã từng được xem qua. Tôi đến trước gương. Tấm gương to, rất sáng. Tôi nhìn thấy trước tiên là khuôn mặt dài dại và đôi mắt cũng dài dại. Có kẻ khôn nào mà lại hành động vậy không? Rồi ánh mắt cũng dài dại. Đôi tay dài dại run rẩy cởi bỏ áo quần. Trong gương da thịt sáng loáng. Một tấm thân tròn mình cá trắm, với 2 cái vú bánh dày, một đôi chân dài và cái bụng đã qua một lần sinh nở mà vẫn thon, tạnh không có vết nứt. Cái tấm thân cha mẹ sinh ra thế là quý lắm, ối người mất bao tiền để thẩm mĩ mà có nổi tấm thân đó đâu. Tấm thân thật đẹp để. Ngày xưa mẹ chồng đi kén con dâu thì phải là người có tấm thể này để vừa sinh nở tốt vừa khéo ăn ở với nhà chồng. Tấm thân này được gọi là tấm thân sang. Và cái món đồ chơi trẻ con kia sắp được đưa vào tấm thân sang này để giải quyết vấn đề tự lực. Vấn đề tự lực thì có gì là xấu nào, nó chẳng luôn được đề cao trong mọi thể chế và trong mọi lĩnh vực xã hội đâu ư !

Tôi lấy catalo để đọc hướng dẫn sử dụng: Nằm ngửa trong tư thế thật thoải mái trên giường. Người nào có đầu óc tưởng tượng thì hãy nghĩ đến một cảnh thật lãng mạn, sau đó dùng hai tay tự kích thích vào các điểm nhạy cảm như 2 núm vú và âm vật. Như vậy sẽ tạo hưng phấn để cửa mình mở ra. Trường hợp nếu không thể tự làm được như đã hướng dẫn thì sẽ dùng dầu bôi trơn xoa lên dụng cụ rồi đưa từ từ vào cửa mình. Chú ý: Phải thật từ từ nếu không sẽ gây tổn thương, khó lường.

Tôi làm theo hướng dẫn của catalo. Tôi nằm thật thoải mái trên giường và tôi tưởng tượng. Gì chứ điều này thì thật là sở trường của tôi. Nếu tôi không có sự tưởng tượng lãng mạn thì tôi đã không lụy đến vậy. Nếu tôi thực tế và chấp nhận số phận thì tôi đã không bao giờ phải chịu đau khổ và ê chề đến vậy. Trên một thảm cỏ xanh có những bông hoa li ti, ánh nắng vàng rực rỡ. Tôi tung tăng nhảy múa(à không chỉ đi trên đó thôi, người đàn bà đã 40 thì không được nhảy nhót nơi công cộng người ta dễ lầm tưởng là tâm thần lắm đấy). Tôi hát vang lên (à không chỉ hát thầm trong họng thôi, người đàn bà 40 thì không được hát to một mình nơi công cộng). Có một người đàn ông (người này giống ai trong 3 người đàn ông đã đi qua đời tôi đây? Một quân nhân, một giáo sư và một chính khách). Không là ai trong 3 gương mặt đó. Một người đàn ông thật hoàn hảo, có một cơ thể thật khoẻ mạnh, biết nói những lời rất hào hoa và hiểu biết về mọi lĩnh vực văn hoá nghệ thuật, lịch sử dân tộc, tương lai của nhân loại ... và thông thạo mọi chế độ chính sách. Nhưng lại phải biết kết những chiếc nhẫn cỏ và phải biết mua những chiếc khăn bông. Người đàn ông đó đã nhìn tôi rất lâu và bảo : Em thật đẹp. Anh đam mê em. Hoặc sói con, em thật đáng yêu. Sau đó sẽ ôm lấy tôi và hôn. Và sau đó... Tôi đã nghe trong người có một sự chuyển động. Vẫn là cái hành trình đó, đầu tiên là hai bầu vú co lại, hai núm vú săn nhỏ lại. Tôi dùng hai tay mân mê hai núm vú. Như được truyền một dòng điện, luồng điện chạy dọc suốt cơ thể tạo một sự ngứa ngáy, sau tập trung lại tại cử điểm. Tôi lần tay xuống khu rùng rậm, nước đã thấm ướt cổ. Thời điểm đã đến. Tôi lấy món đồ chơi đưa nó vào mình. Nước rất trơn nó liền chui tọt vào trong. Tôi bấm nút cho nó chuyển động. Cái đầu nó ngoáy như con sâu đo tạo cảm giác buồn buồn. Tôi nằm im để chờ cảm giác nó mang đến. Rất lâu chỉ có thể, cái cảm giác buồn buồn chuyển sang rất vì đã không còn nước nữa. Tôi chán ngán rút nó ra. Thế là bao nhiêu sự háo hức của tôi đã chuyển sang thất vọng. Sự tự lực của tôi đã không đem lại kết quả nào. Và sau đó là cảm giác thật ê chề, lại vẫn là cảm giác ê chề. Vậy tôi vẫn phải lụy sao? Tôi chợt nhớ, cái cảm giác tôi vừa trải qua khi làm cái việc tự lực thực ra tôi cũng đã trải qua rồi. Khi cái sự háo hức qua đi, khi cái sự tưởng tượng không đến, khi đối diện với sự ê chề, khi tôi muốn từ chối nhưng lại không thể từ chối thì tôi đã trải qua cái cảm giác như vừa xong. Buồn buồn, khô rát và ê chề. à, thì ra vậy. Tôi lụy một cái sự hợp tác của hai bên nhưng kết quả không phải lúc nào cũng như mong đợi.

Tôi sẽ đối diện với chữ lụy của tôi.

Buổi trưa hôm ấy cả chồng tôi và tôi đều nghĩ rằng do chồng tôi uống rượu hơi nhiều nên mới dẫn đến tình cảnh như vậy. Một tuần sau chúng tôi lại háo hức vào cuộc. Chồng tôi vừa ôm tôi vừa thì thào: Hôm nay anh sẽ đền em cả lần trước. Tôi cuồng nhiệt chủ động kích thích vào các điểm huyết xung yếu của anh một hồi lâu. Sau đó tôi mới chạm tay vào thẳng bẹn của anh. Tôi giật mình đánh thót khi thấy nó vẫn ỉu xiu. Tôi lại nghĩ chắc do mình háng hái quá nên nó sợ chẳng. Tôi để cho anh kích thích lại tôi. Chồng tôi cũng háng hái không kém gì tôi. Mỗi anh, tay anh cuồng nhiệt trên khắp cơ thể tôi. Người tôi râm ran nóng bừng. Một sự kích thích của anh khiến tôi chồm lên anh nắm lấy thẳng bẹn của anh đưa nó vào lỗ đen đang căng cứng của tôi. Một cái gì ê uột trong tay tôi, nó không thể vào sâu hơn được 3cm. Tôi cố nhét nó vào, cố làm một cái việc không tưởng nhất. Sau 3 lần cố, nó thậm chí còn chui khỏi tay tôi xuống nằm một cách thảm hại trên bãi cỏ ướt đầm nước của tôi tươi sang. Không kìm được tôi kêu lên thảng thốt: Trời ơi, sao lại thế này? Anh nhồm đậy hỏi tôi: Có việc gì vậy hả em? Anh xem cái của anh kia, hôm nay nó cũng không lên được. Anh cúi xuống nhìn hiện vật, rồi thở dài: Anh cũng không hiểu bị sao nữa. Cơ thể anh vẫn khoẻ mạnh, không bị đau ở chỗ nào cả. Anh vẫn rất yêu em và thêm muốn làm việc này với em mà. Anh vẫn rất thèm muốn làm việc này với em mà. Kể cả khi không có em bên cạnh, chỉ nghĩ đến em anh để muốn làm cái việc đấy. Anh nói thật đấy, anh vẫn rất yêu em mà.

Chúng tôi còn thử lần thứ 3 nữa nhưng không kết quả gì. Chúng tôi đi khám bác sỹ, bác sỹ bảo: Bị liệt dương do một sang chấn về tâm lý. Nếu vợ chồng cùng hợp tác để chữa trị thì có thể khỏi. Chúng tôi rất buồn vì đã biết cái sang chấn tâm lý kia là do đâu. Ngày mừng một tết đến tối đó. Phần tôi lại càng ân hận hơn vì tôi đã không chia sẻ sự ê chề với chồng lại còn đứng đưng bỏ về quê. Đường như để chuộc lại lỗi lầm tôi đã đi tìm những phương thuốc bí truyền. Tôi về quê mua đồ xanh và nhờ mẹ ấp trứng vịt lộn. Đồ xanh tự tôi ngâm giá để cho chồng ăn hàng ngày. Trứng vịt lộn chồng tôi ăn phát ngán nhưng tôi vẫn một mực bắt chồng ăn. Phiếu thịt tôi mua toàn chân giò để hầm với đồ trọng và dâm dương hoắc, ép chồng ăn. Phần tôi ăn như người chay tịnh. Thực ra cái thời khắc chúng tôi đang sống đó cái sự chay tịnh nào có khó khăn gì đâu. Phiếu thịt của gia đình chúng tôi cộng lại chưa được 2kg, ấy là còn do chồng tôi là quân nhân được nhiều hơn. Chứ nếu chỉ là cán bộ bình thường như tôi thì cả nhà tôi chỉ được hơn một cân thôi. Chúng tôi chay tịnh trong cái ăn cái mặc đã đành, còn chay tịnh cả trong mọi thứ hiểu biết. Vì thế mà chay tịnh cả những ước mơ, nhất là những ước mơ về sự giàu sang thì lại càng không bao giờ dám tơ tưởng. Bởi khi đó mà giàu có thì luôn gắn liền với tai hoạ. Bản lý lịch của cán bộ, ở mục thành phần gia đình nếu là bần nông hoặc bần cố nông thì coi như tấm lý lịch đó đã được bảo lãnh. Đáng kể nhất là một năm chúng tôi được đọc tối đa là 2 quyển sách, vài tờ báo, 2 buổi chiếu phim ngoài trời và 1 buổi xem hát chèo. Tất cả đã được lên kế hoạch sẵn chứ không phải cứ thích là cơ thể thoải mái. Với những người làm việc cơ quan nhà nước như chúng tôi thì một năm ngoài những buổi họp nghị quyết và học tập để nâng cao tư tưởng thì còn có thêm một buổi nói chuyện về tình hình thế giới. Cái buổi nói chuyện về tình hình thế giới này đã phân chia đẳng cấp, người nhà nước và dân thường. Chúng tôi rất háo hức mỗi khi có buổi nói chuyện về tình hình thế giới. Để ít nhất là khi đi xem chèo chúng tôi đã hiểu được tường tận câu hát trên sân khấu. Cái thứ hát chèo này nó luyên láy lắm vì thế nghe đấy mà không hiểu ngay được. Y như tiếng Việt mà không có dấu thì mỗi người đoán một kiểu. Ví như câu hát này: Khoa học Lien xo ngay nay phat trien còn cao hơn Mi. Nghe câu hát xong một người dân thường ngồi cạnh tôi thắc mắc: Khoá (cửa) hóc(Bị hóc) thì tốt gì mà lại còn bảo phát triển hơn mi (ần) là thế nào. Chả hiểu thế nào sất, khoá hóc lại đi so sánh với mi. Nghe người dân thường thắc mắc tôi phì cười giải thích: Khoa học của Liên Xô ngày nay phát triển cao hơn nước Mỹ bác ạ. À thảo nào, cô đúng là người nhà nước biết rộng, nói cái là tôi hiểu ngay. Và cũng chính là người nhà nước nên chúng tôi biết rằng, nước nhà đang trong thời kỳ bị cấm vận. Nói môm na theo người dân là đang bị đóng cửa. Vì vậy ngoài giờ làm việc tại cơ quan thì thời gian còn lại chúng tôi chỉ ngồi chơi suông. Thời con gái cái việc ngồi suông thì tôi mơ mộng về cái mái ấm gia đình. Tôi mơ mộng về người chồng của mình, đứa con của mình, chỉ thế thôi. Cái thời ấy mơ mộng cũng nghèo nàn của một ngôi nhà kín cửa. Khi lấy chồng rồi, tôi ngồi suông tôi mơ mộng lúc được chần gối với chồng. Lúc chồng tôi bị ốm thẳng bẹn của anh, tôi ngồi suông tôi thở dài, tôi mơ mộng lúc nó lại ngẩng cao đầu.

Hai năm trời chúng tôi nại chữ nhẫn. Chúng tôi hợp tác một cách mật thiết với nhau vì căn bệnh đã đành mà vì chúng tôi còn yêu nhau tha thiết. Chúng tôi đã chạy chữa từ tây y đến đông y rồi cả nam y nữa. Cứ nghe đâu có thầy giỏi là chúng tôi đến. Nhưng vẫn không đem lại kết quả gì. Thôi thế là mệnh trời, đã là mệnh trời sao chống lại được. Chúng tôi đã chữa hết thầy hết thuốc rồi, không còn ân hận gì nữa. Nói hết thầy hết thuốc là nói danh chính ngôn thuận thôi, chứ thực ra còn một bài thuốc dân gian nữa nhưng chúng tôi không làm được. Bài thuốc này gồm 3 vị: Hà thủ ô, cỏ thiên, và trứng vịt lộn, gọi tắt của bài thuốc này là Hà Thiên Lộn đọc ngược. Bài thuốc này đã có công hiệu với nhiều người. Từ bản thân tôi suy ra cũng thấy có lý. Đó là cái vụ gây ra sang chấn tâm lý cho chồng tôi thì tôi là nguyên nhân cũng là kẻ chứng kiến, có lẽ vì vậy mà mỗi khi chồng tôi làm việc đó với tôi thì cái sang chấn tâm lý đó đã hằn sâu trong não bộ nó sẽ chỉ huy cái

việc dồn máu xuống cho thằng bé bị phá vỡ. Nay nếu là một người đàn bà khác thì não bộ sẽ không nhớ lại cái sang chấn đó nữa. Tôi đã nói chuyện này với chồng tôi nhiều lần, nhưng anh đều gạt đi nói là nếu không phải là tôi thì anh không muốn cái thằng bé của anh nó cất đầu dậy với bất cứ người đàn bà nào khác.

Ngoại trừ cái việc anh bị ốm thằng bé của anh thì anh là người đàn ông hoàn hảo. Anh luôn mua hoa đúng lúc tôi thích, anh hôn tôi đúng lúc tôi mong. Anh làm hết thấy mọi việc nhà cho tôi. Anh tránh không bao giờ để tôi rơi vào trạng thái thêm muốn. Hai năm trời thật cố gắng nhưng căn bệnh của anh không hề thuyên giảm. Anh bảo với tôi : Em đi học đi, đời người cũng phải toại nguyện lấy một bề chứ. Em đã vì gia đình mà không được học bằng chị bằng em. Anh cũng muốn làm cho em hạnh phúc lắm, nhưng nay số phận bắt chúng ta phải chịu cảnh này thì anh sẽ chăm lo gia đình cho em để em đi học tấn tới. Tôi ôm lấy chồng mà khóc. Tôi thương yêu chồng tôi một phần, phần khác tôi đã linh cảm thấy điều chẳng lành.

Tôi ôn thi đại học. Chồng tôi là người thầy của tôi. Anh đã học xong đại học, còn tôi chỉ học trung cấp. Tôi thi đỗ đại học. ở đại học tôi được học triết học, duy vật biện chứng và duy vật lịch sử. Tôi được biết thế nào là vật chất thế nào là tinh thần. Vật chất có trước, tinh thần có sau. Và cái việc tôi và chồng tôi yêu nhau, ôm ấp nhau, hôn nhau và làm cho nhau thỏa mãn cũng là một thứ vật chất. Ô tôi đã ngộ ra rằng, cái sự hiểu biết của một cô bé nông dân sống trong lũy tre làng, trong cộng đồng nông dân, trong vòng tay ôm ấp của cha mẹ cũng là nông dân thật khác xa với cái sự hiểu biết của nhân loại. Từ cái sự ngộ ra đó tôi bỗng biết thương thân. Lần đầu tiên trong lúc ngồi xuống tôi đã thương thân mình cháy gan cháy ruột. Tôi đã khóc rất thảm cho cái thân tôi, chứ không phải khóc thương cho cha mẹ, anh em, chồng con như mọi bận. Tôi khóc thương thân nhưng tạnh không hề oán thán một ai. Cái bản chất nông dân của tôi vẫn còn đậm lắm. Thương thân thì cứ thương chứ không được trách cứ người thân, đó sẽ là phạm tội trọng. Sau cái lần ngồi xuống để khóc thương thân tôi bị ốm một trận to. Các bác sỹ không tìm ra bệnh của tôi. Tôi cứ như một cái xác vật vờ sống không ra sống, chết không ra chết. Chồng tôi chăm sóc tôi rất tận tình mà bệnh tôi cũng không giảm. Một hôm chồng tôi thờ dài đến suốt rồi nói với tôi: Anh làm đơn li hôn để em đi lấy chồng khác nhé. Sống với anh thế này em khổ quá. Kỳ lạ khi nghe chồng tôi nói vậy tôi bỗng khỏi ốm. Đợi khi tôi khoẻ mạnh hẳn chồng tôi mới nói với tôi về việc anh sẽ làm đơn li hôn để cho tôi đi lấy chồng khác. Tôi đã lồng lên như con sư tử cái để phản ứng lại đề nghị của chồng. Chồng tôi không hề vui hơn mà cũng không buồn hơn trước sự phản ứng đó của tôi.

Tôi ngộ ra một điều nữa là không thể để nhiều thời gian xuống. Thời gian xuống hay làm cho người ta nghĩ đại. Tôi lao vào học hành nghiên cứu. Kết quả tôi tốt nghiệp đại học loại ưu được chuyển tiếp sinh. ở bậc học cao hơn tôi được học sâu hơn về con người. Con người có rất nhiều quyền và nghĩa vụ. Tôi đã hiểu thấu đáo cái gọi là nhân quyền mà cái đêm trong công viên chồng tôi đã nói với những người thi hành công vụ. Nhân quyền là cái quyền của con người rất là ưu việt chứ không phải là cái con mẹ mày như những người thi hành công vụ đã nói với chúng tôi ở công viên ngày ấy. Và điều tôi ngộ được nhất, là con người ngoài cái đức tính hy sinh thì cũng nên biết đòi hỏi những quyền lợi của mình, biết tự giải phóng mình. Tôi áp dụng những điều đã học vào trường hợp cụ thể của mình, thì về một mặt nào đó tôi đang hy sinh và đang tự trói buộc mình. Nhưng từ sâu thẳm tôi lại biết sự hy sinh đó của tôi là đáng khen ngợi. Một người chồng tốt như chồng tôi thì cũng đáng để một người vợ như tôi hy sinh lắm chứ.

Chúng tôi hoàn toàn bằng lòng với cuộc sống của mình. Trong khu tập thể gia đình chúng tôi là một gia đình mẫu mực. Trong các cuộc họp luôn được nêu gương. Chồng tôi thì đã đành, tôi cũng như người tu chính quả. Tôi không có mấy may thêm muốn một điều gì. Đêm đêm tôi nằm bên chồng hít hà cái mùi mồ hôi của anh. Anh vuốt ve tóc tôi rồi xoa lưng cho tôi. Anh không bao giờ quên nói thầm vào tai tôi: Anh yêu em nhất đời. Tôi cũng thì thầm với anh : Em chỉ yêu duy nhất có anh thôi. Rồi chúng tôi ôm nhau ngủ. Mỗi sáng ngủ dậy mặt chúng tôi sáng ngời hạnh phúc. Cuộc sống của chúng tôi có lẽ sẽ kết thúc có hậu nếu cánh cửa đừng mở ra.

Cửa mở đáng ngạc nhiên. Tôi nghe rõ một tiếng thở phào, Rồi cứ thế ào ào như một trận lốc. Mọi thứ lộn tung phèo. Một bà phó tiến sỹ đã được học triết học, mỹ học, kinh điển học, tương lai học... Lại còn được đọc thêm dự báo thế kỷ 21 mà vẫn ngỡ ngàng trước sự xoay vần của cuộc sống. Để đến đêm ngủ trong lòng chồng mà vẫn giật mình nhồm nhộn như gái dậy thì sợ bị hiếp dâm.

Rồi thì chính chồng tôi đã mang hậu họa về nhà. Để nâng cao chất lượng cuộc sống, để bù lại những tháng ngày chạy tịnh tinh thần anh mua về một cái ti vi và một cái đầu băng, trong khi một thời thượng lúc đó là phải có con Dream (Giấc mơ). Tối đến chúng tôi tha hồ xem phim. Tôi quên chưa nói, khi anh được thăng hàm tá thì chúng tôi đã có cả gian nhà. Chúng tôi đã cải tạo, nâng

cấp thành nhà hai tầng bốn phòng. Con gái chúng tôi học cấp hai đã có phòng riêng. Chúng tôi xem từ phim tâm lý đến phim bạo lực, rồi kiểm hiệp. Chúng tôi xem phim như một con nghiện. Ngoài giờ làm chúng tôi chỉ mong đến tối về nhà xem phim. Chúng tôi lùng sục khắp các cửa hàng băng để tìm phim mới. Chúng tôi là khách quen không chỉ một cửa hàng mà đến 4, 5 cửa hàng. Tôi cũng xin nói thêm nếu không phải là khách quen thì sẽ không được xem những phim hay. Các nhà chức trách phân chia ra 2 loại: Băng trong luồng và băng ngoài luồng, Băng trong luồng gồm các bộ phim đã được kiểm tra nội dung, không có yếu tố phản động, không kích dâm, kích động bạo lực. Vì phải có cơ quan chức năng kiểm duyệt, mà các cơ quan chức năng thì làm việc cầm chừng nên loại băng trong luồng đã hiếm lại không hay. Còn băng ngoài luồng là các bộ phim chưa được kiểm tra nội dung, không có yếu tố phản động nhưng tươi mát và nhiều cảnh đấm đá. Vậy nên băng ngoài luồng thường nhiều phim hay. Các cửa hàng băng không bao giờ bày công khai các loại băng này, chỉ có khách quen mới đưa ra. Thi thoảng cơ quan chức năng đến kiểm tra bắt được băng ngoài luồng là tịch thu và phạt.

Một tối chồng tôi hí hửng đem về một cuốn băng giấu giếm trong túi xách. Chồng tôi nhấp nháy với tôi: Hay lắm, cả đời em chưa bao giờ được xem đâu. Chú em bên Hải quan cho đấy, hàng độc, bói khắp các cửa hàng băng cũng không có đâu. Nấu cơm ăn nhanh rồi còn xem.

Chồng tôi cẩn thận chốt chặt cửa rồi mới mở băng. Tôi còn tranh thủ lau cái bàn cái tủ, thi thoảng mới liếc mắt vào màn hình. Vài cảnh tươi mát, trai đẹp gái đẹp. Rồi tiếng thờ hồn hển rất đặc trưng nhưng tôi chưa có liên hệ nào, vì từ lâu tôi đã quên hết. Một lúc tôi mới ngừng tay ngồi xuống bên chồng. Điều làm tôi ngạc nhiên là mặt chồng tôi thần thờ đến dài dại. Tôi hỏi chồng: Anh làm sao thế? Hỏi đến lần thứ 3 chồng tôi mới hắt hàm hướng về màn hình vô tuyến, nói một cách vô định: Không thể tả được. Tôi nhìn lên màn hình một lúc rồi cũng thốt lên: Không thể tả được. Thế rồi chúng tôi cùng dán mắt vào màn hình. Lần đầu tiên chúng tôi được xem cận kề từng chân tơ kẽ tóc hình thể của con người. Từng nơi sâu kín nhất và các cách người đàn ông ngủ với người đàn bà như thế nào. Và các cách người đàn bà ngủ với người đàn ông như thế nào. Cả các cách người ta đón nhận và biểu lộ, mà trong sách khoa học người ta gọi là hưng phấn.

Ban đầu là cảm giác lạ sau đó tôi thấy người tôi nóng bừng lên và chuyển động. Hai vú tôi co tròn lại. Phía bụng dưới râm ran. Tôi ngả vào chồng tôi. Tôi muốn được chồng tôi hôn và vuốt ve. Chồng tôi bắt được ngay ý muốn của tôi. Anh hôn tôi mãnh liệt và cởi bỏ quần áo của tôi. Anh kích thích tôi. Tôi cong người và rên lên. Trong phút chốc tôi đã quên mất. Tôi đề lên người anh, hôn anh, mút hai cái núm vú nhỏ như hai hạt tằm của anh. Rồi như con rắn tôi trườn dần xuống phía dưới của anh. Anh cũng đã quên mất, anh căng người và bỏ mặc cho tôi trườn. Tôi đã bắt gặp khu rừng của anh. Nó rất rậm rạp nên môi tôi chưa tìm thấy ngay thẳng bé của anh trốn ở đâu. Cảm thấy môi mình rất bé trong khu rừng rậm đó, tôi vục cả mặt vào. Vẫn chưa thấy nó đâu. Sự hưng phấn làm tôi mất bình tĩnh. Tôi ngồi dậy lấy hai tay dặng đùi anh ra và tìm. Trong đám cỏ rậm một cách bất thường thẳng bé chỉ bằng ngón tay trở đang nhón như chơi. Nó dường như không hề có can dự gì với việc chúng tôi đang làm. Mà lý ra nó phải là nhân vật trung tâm. Tôi vẫn không thể dừng. Tôi cho nó vào mồm mong truyền cho nó sinh lực của tôi. Anh bỗng chồm lên và hắt tôi ra. Anh chạy đến vô tuyến tắt một cách thô bạo, miệng cần nhả: Phim tục tĩu vớ vẩn. Tôi mặc quần áo vào. Mặt tôi tê tê, mắt tôi nhìn xuống. Tôi như một tội đồ. Tôi rất muốn ngừng mặt lên nhìn chồng xem biểu hiện trên mặt anh nhưng tôi không thể. Vả lại cũng không có cơ hội. Anh buông màn nhanh, tắt điện và quay mặt vào trong. Tôi có cảm giác ê chề. Tôi muốn thờ dài nhưng cố kìm nén.

Sau đó cuộc sống của chúng tôi có một bóng đen lần lượt xung quanh. Chúng tôi không còn đối xử hồn nhiên với nhau như trước được nữa. Nhất là với chồng tôi. Anh luôn tìm cách lảng tránh tôi. Chúng tôi không thường xuyên ngồi ăn chung, uống nước và cùng vào giường đi ngủ. Tôi đã cố chủ động lôi anh trở lại cuộc sống trước đó nhưng anh dường như không muốn. Cuộc sống như vậy kéo dài hơn 1 năm khiến cả hai đều mệt mỏi. Rồi một ngày anh ra đi. Anh đi đâu không một ai biết cả. Gia đình và cơ quan đã hoài công đi tìm anh. Tôi và con gái đã khóc anh hết nước mắt. Giá mà nhìn thấy anh chết chắc chắn tôi cũng không đau đớn đến vậy. Tôi hay cá nghĩ. Tôi nghĩ ra cả trăm cách anh đau đớn ở cuộc đời này, mà tôi lại không có cách gì an ủi anh được. Cho đến vài tháng sau, sự đau đớn đã nguôi ngoai tôi mới sắp lại ngăn tủ của anh. Trong một góc tủ tôi thấy một hộp giấy. Tôi mở ra, trong đó có hơn 20 cuộn băng có nội dung như cuộn băng buổi tối khốn khổ đó tôi với anh đã xem. Lại có một tờ giấy anh viết, không đề gửi cho tôi, như một lời tự sự: Anh đã làm mất một nửa thú vui cuộc đời của em rồi. Anh xin lỗi em. Anh có sống một cuộc đời nữa cũng không bù đắp được cho em đâu. Xin lỗi em.

Thì ra là vậy. Tôi đã hiểu vì sao anh ra đi. Không biết anh còn sống hay đã chết. Tôi lấy cái ngày anh ra đi làm đám giỗ hằng năm cho anh.

Người đàn ông số hai tôi đã gặp trong một bữa tiệc chiêu đãi trọng thể của nguyên thủ quốc gia. Bà phó tiến sỹ khi chồng bỏ đi, trong đau khổ đã dồn hết tâm lực cho công việc. Thế là thành đạt, thành một chuyên gia tầm cỡ. Vì vậy rất hay được tham gia trong các cuộc họp quan trọng, mặc dù không hề có chức tước gì cả. Người đàn ông số hai là một quan chức lớn, nhìn bề ngoài rất lạnh lùng. Cái vẻ lạnh lùng đó đã khiến tôi không thể rời mắt quan sát. Tôi đã thấy rất nhiều người đến chạm cốc chào hỏi nhưng không có ai đứng nói chuyện với người số 2 này quá một phút. Sự tò mò khiến tôi tiến lại làm một màn chào hỏi: Chào anh, anh có khoẻ không? Người số 2 nhìn tôi hơi ngạc nhiên rồi cũng nở một nụ cười: Chào chị, công việc vẫn ổn chứ? Mọi việc tốt rồi anh ạ. Tôi đưa đẩy. Thế thì tốt rồi. Người số hai nói. Tôi vắn óc để tìm một câu nói thích hợp với hoàn cảnh thành ra lúng túng. Người số 2 nhìn tôi cười cười: Có điều gì khó nói phải không? Tôi cũng cười cười: Tôi muốn xin số di động của anh. Điều này thì dễ không ấy mà. Tôi cũng muốn xin số của chị. Được không? Người số 2 nói. Tôi ghi số điện thoại của người số 2, rồi đưa danh thiếp của tôi cho người số 2, xong tôi cúi chào.

Tôi không hiểu vì sao tôi lại xin số điện thoại của người số 2. Tôi chỉ định tìm hiểu vì sao một quan chức cao như thế mà không có ai đến hầu chuyện, thế thôi. Số điện thoại kia tôi không bao giờ dùng đến thì tôi xin làm gì. Thì ra tôi đã không chịu được ánh mắt nhìn của người số 2 như đang phanh thân tôi ra bằng sự xét nét: Cần gì? Mưu đồ gì? Toan tính gì? Phe phái nào?...Tôi đã lúng túng và sợ hãi thành ra cố tìm cách cốt thoát khỏi ánh mắt đó.

Ngay đêm sau bữa tiệc chiêu đãi đó tôi có cú điện thoại. Người số 2 gọi cho tôi.

-Tôi đã nghe tên chị nhưng tôi chưa bao giờ được hân hạnh làm quen chị? Chị có điều gì cần tôi giúp không?

Không còn ánh mắt tra xét nữa nên tôi đầy tự tin ngạo mạn cỡ chuyên gia. Tôi nói thành câu chuyện, có đầu có cuối, có suy nghĩ nhân vật của màn chào hỏi trong bữa tiệc chiêu đãi. Nghe xong người số 2 cười khùng khục.

-Thế thì tôi phải làm quen với chị luôn thôi. Hôm nào ta đi ăn trưa với nhau nhé.

-Được thôi. Công việc của tôi không bận lắm. Khi nào anh không bận thì gọi cho tôi nhé.

-Thế hẹn chị ngày mai được không?

-Ngày mai? Nhanh thế ư?

-Sao lại nhanh? Tôi muốn ngay bây giờ cơ đấy.

-Anh cũng vui tính thật đấy.

-Tôi cũng là một người đàn ông mà.

-Tôi quên mất điều đó.

-Thế tôi mới phải nhắc chị.

Người đàn ông số 2 đã làm tôi phải lòng như thôi miên. Tôi đã rất thích cái bộ mặt lạnh lùng và cái cách nói chuyện qua điện thoại.

-Đồng ý em nhé. Ngày mai là ngày trai gái làm lễ vu quy. Khoảng 1 giờ chiều anh họp xong anh sẽ gọi điện cho em. Em xin nghỉ làm buổi chiều nhé. Chờ anh. Anh biết cách làm cho em hạnh phúc mà.

-Vâng.

-Em tuyệt vời.

Tôi đã tha hồ mơ mộng suốt cả buổi tối sau khi nhận được cú điện thoại của người số 2: Ngày mai làm ngày trai gái vu quy. Sẽ có một chiếc nhẫn cưới kim cương, hoặc một chiếc nhẫn bằng cỏ. Một bó hoa hồng trắng. Một phòng trong một khách sạn. Có rượu vang đỏ.. Nhẫn sẽ được trao cùng với một nụ hôn nồng nàn.

Tôi mê đắm trong sự tưởng tượng của chính mình.

Buổi sáng hôm sau tôi đã không làm được một việc nào cả. Đến gần trưa tim tôi đập gấp gáp. Tôi đi ra hiệu gọi đầu.

Đúng 1 giờ chiều điện thoại của tôi rung lên. Người đàn ông số 2 nói đã chờ sẵn tôi tại địa chỉ..và bảo tôi đến gấp. Tôi cuống quýt. Tối qua tôi định sẽ mua 2 quả đào thật đẹp, thế mà quên mất cho đến khi nhận được điện thoại mới nhớ ra. Tôi sẽ tìm mua ở dọc đường.

Tôi đã rất chú ý mà không có một hàng hoa quả nào. Đường đi thì càng ngày càng ngõ ngách. Tôi không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy địa chỉ người số 2 đã nói với tôi. Đó là một ngôi nhà nhỏ đề biển: Nhà nghỉ. Tôi rút mấy cầm tay gọi cho người đó để hỏi lại địa chỉ mà tôi nghĩ tôi đã quên. Người số 2 nói lại địa chỉ cho tôi. Thì ra tôi trí nhớ của tôi rất tốt.

Tôi còn đang ngập ngừng trước cửa nhà nghỉ thì có một thanh niên chạy ra đỡ xe cho tôi và hỏi: Có một người đang chờ cô ở phòng 302 phải không?

-Ừ.

-Cô để cháu cất xe.

Nhanh như cắt chàng thanh niên đưa chiếc xe của tôi vào trong nhà, rồi chạy ra hướng dẫn tôi lên gác. Điều lạ là chàng thanh niên không hề nhìn vào mặt tôi hoặc tránh nhìn vào mặt tôi. Tôi vừa lên cầu thang vừa nghĩ ngợi. Tôi vừa làm xong một đề tài nghiên cứu: Nhà nghỉ là sản phẩm của sự mở cửa.

Tôi viết trong đề tài của mình: Chắc là cầu rất nhiều nên cung mới lắm thế, các nhà nghỉ mọc lên như nấm. Nhà nghỉ tính tiền theo giờ. Giá trung bình 40.000 một giờ. ở đây có một đội ngũ nhân viên rất miễn cưỡng. Đặc biệt họ không bao giờ được nhìn vào mặt khách. Đó là nguyên tắc vàng để giữ chữ tín với khách. Các nhà nghỉ không bao giờ hợp tác với thám tử...Tôi đã làm đề tài này nhưng không đi thực tế mà chỉ qua khai thác nhân chứng. Bây giờ tôi đang đi thực tế chắc sẽ bổ sung nhiều điều.

Người số 2 mở cửa đón tôi, rất trịnh trọng trong bộ quần áo vừa đi họp về. Không đóng cửa ngay mà gọi lễ tân mang lên 2 cốc đá. Lễ tân mang chiếc khay đựng 2 cốc đá lên. Người số 2 đóng cửa lại rồi trịnh trọng lấy trong ca táp da đen rất đẹp 2 bịch sữa hộp đưa cho tôi:

-Em đồ ra cốc đá uống đi cho đỡ mệt.

Tôi sững sờ nhìn hai bịch sữa rồi lại nhìn quanh quét căn phòng. Căn phòng nhỏ chừng 6 m2. Tôi muốn kiểm một bông hoa, đâu là hoa trên chần cũng được nhưng giường lại trải ga trắng. Tôi ngồi im lặng. Người số 2 sốt sắng đồ sữa ra cốc cho tôi. Tôi ngăn lại:

-Em không uống được sữa đâu. Em bị dị ứng(Tôi tránh dùng từ bị đau bụng).

-Vậy em uống gì?

-Em uống trà.

-Để anh gọi lễ tân.

-Em sao vậy? Anh phải đến đây vì các khách sạn ở đây anh hay đi họp qua, họ quen mặt. Phải vì hành đến chỗ dân thường.

Tôi lại bị thôi miên

Tôi lại chợt tỉnh khi người số 2 kéo ập người tôi vào người anh.

-Nào, yêu anh đi.

Chưa có nhãn cưới, tôi tỉnh táo.

-Em vẫn chưa chuẩn bị.

-Thì anh có chuẩn bị gì đâu.

.....

Đã xong.

Thì thôi không có hoa cũng được, không có nhẫn cưới cũng không sao. Nhưng vẫn còn 2 bạch sữa và 2 cốc đá đã chảy nước. Người số 2 cầm 2 bạch sữa ấn vào tay tôi:

-Em mang về đi. Trưa nay ăn chiều đãi anh cầm về đấy mà.

Đất sứt dưới chân tôi. Tôi phải ngồi xuống giường. Cả người tôi tê bì, đầu tôi nóng bừng. Mắt tôi có một màng đen che mờ. Tôi muốn độn thổ.

-Mang về đi, cho con.

Tôi muốn gào lên: Đừng động đến con tôi. Không được động đến con tôi.

Tôi câm lặng. Mắt tôi tê bì. Toàn thể thân tôi tê bì. Đầu tôi rỗng tuếch. Tôi lấp bắp:

-Nhà em không ai uống được sữa vì đều bị dị ứng.

-Vây à, tiếc thật. Sữa tốt lắm em ạ.

Người số 2 lưỡng lự vài giây rồi cầm 2 bạch sữa nhét vào ca táp.

Trước khi rời khỏi phòng người số 2 thì thắm vào tai tôi: Em thật tuyệt. Hôm sau ta sẽ gặp nhau nữa nhé.

Hai bạch sữa đã ám ảnh tôi khủng khiếp. Mỗi lần nhìn thấy ai cầm trên tay hai bạch sữa là người tôi run lên và thân thể tôi như đang bị phơi trần như nhộng trước thiên hạ. Sau cảm giác ê chề đó tôi luôn tự nhủ rằng tôi sẽ ngẩng cao đầu để từ chối lời đề nghị. Tôi sẽ nói thẳng cảm giác của tôi về hai bạch sữa. Nhưng tôi vốn là kẻ mơ mộng, tôi luôn tin rằng ngày mai sẽ là ngày tốt đẹp. Con người cũng đầy tốt đẹp. Tôi cũng là một con người tốt đẹp. Tôi cũng đáng được hưởng những điều tốt đẹp chứ. Lần sau người số 2 sẽ mang đến cho tôi một sự lãng mạn. Hoa, nhẫn cỏ, nhẫn kim cương. Lần sau tôi sẽ nhận được những điều tốt đẹp ấy.

Lần sau. Sự gấp gáp trong 1 giờ nghỉ trưa. Không có cả những lời âu yếm. Không cả hai bạch sữa. Không hoa. Không nhẫn cỏ. Không nhẫn kim cương. Có, có một cử chỉ lạ, như một hành động kỳ quặc. Một cử chỉ không thể gọi là cách âu yếm hiện đại, cũng không thể gọi là cách âu yếm dân dã, cổ xưa. Là cái cách gì mà một bà tiền sỹ (Một đêm ngủ dậy tôi đã thành tiền sỹ, vì nhà nước đã đổi lại cách gọi) về xã hội học như tôi cũng không thể hiểu nổi. Hành động đó là, khi đã xong, quần áo đã chỉnh tề, người số 2 vỗ tay bộp vào hông tôi rồi nói: Quý lắm đấy, quý lắm đấy.

Hai bạch sữa không còn ám ảnh tôi nữa. Chỉ còn sự bi lụy của tôi. Tôi giãy giụa để thoát ra. Tôi muốn ngẩng cao đầu để từ chối. Rồi tôi vẫn đến nhà nghỉ 40.000 một giờ.

Người số 3. Trong cái sự bi lụy ê chề tôi đã cố thoát ra bằng cách tìm một người đàn ông khác. Người số 3 là một giáo sư văn hoá. Một quý bà tiền sỹ xã hội học mà gặp được một giáo sư văn hoá thì có khác gì rồng gặp mây, cá gặp nước. Người số 3 đã nói chuyện rất hay về các hình thái văn hoá. Văn hoá chính phủ, văn hoá nhà nước, văn hoá tôn giáo, văn hoá dân tộc, văn hoá làng xã, văn hoá thôn bản, văn hoá cụm, văn hoá hàng xóm, văn hoá gia đình, văn hoá cá nhân, văn hoá ăn, ngủ, đi, đứng, nói chuyện, đọc, xem... Và cái lỗi cuốn tôi nhất là văn hoá tình dục. Người số 3 nói:

-Anh đang định viết một cuốn sách về những thói hư tật xấu của dân tộc mình. Muốn dân tộc lớn lên được thì phải biết chỉ ra những thói hư tật xấu của dân tộc mình. Để mà soi vào đó, để mà sửa mình.

-Trong quá trình nghiên cứu anh phát hiện ra một lỗ hổng văn hoá rất lớn của dân tộc mình trong

hai lĩnh vực. Em biết đó là lĩnh vực nào không?

-Không biết à? Tiến sỹ xã hội học mà lại không biết à? Đó là hai lĩnh vực rất nhạy cảm: Lãnh đạo và tình dục. Thì cũng là tất yếu thôi. Bao nhiêu năm thể chế phong kiến đã giết chết văn hoá của hai lĩnh vực đó rồi. Lãnh đạo là ai? Là vua là chúa. Vua chúa là trời rồi, nói sao dân chẳng phải nghe, vậy thì cần gì đến văn hoá. Hàng nghìn năm trời biểu hiện một trạng thái thì theo quy luật di truyền nó sẽ biến thành kiểu gen. Nói như các cụ là nó đã ăn vào máu. Nay, một thể chế mới, nếu có sự thay đổi thì cũng phải cần một thời gian tương đương. Trong lĩnh vực tình yêu cũng vậy nhé. Người đàn ông trong gia đình cũng như trong xã hội luôn được đề cao hơn người phụ nữ. Vậy nên người đàn ông cũng không cần gì đến văn hoá với người phụ nữ.

Tôi đã vô cùng ngưỡng mộ vị giáo sư văn hoá, người đàn ông số 3. Để tôi không còn mơ mộng gì đến hoa, nhũn cổ và nhũn kim cương nữa. Cái mà tôi mơ mộng là văn hoá tình dục, một lỗ hổng lớn của dân tộc nói chung và của cá nhân tôi nói riêng. Quả là tôi chưa bao giờ được sờ mó đến cái gọi là văn hoá tình dục đó. Tôi khao khát được sờ mó vào nó.

Người số 3 mời tôi đến nhà vào một buổi trưa sau giờ làm việc. Người số 3 đến tận cơ quan đón tôi và mời tôi đi ăn trưa sau mới về nhà.

Khu căn hộ cao cấp 11 tầng.

-Nhà anh ở tầng 10, như khách sạn. Người số 3 nói.

Chúng tôi cùng vào thang máy. Không hiểu sao tôi lại có mơ mộng rằng vào thang máy người số 3 sẽ ôm tôi vào lòng. Một cái ôm rất khoáng đạt và lãng mạn. ý nghĩ làm người tôi run rẩy. Tôi đã nhìn thấy ánh mắt người số 3 rất tình tứ. Tôi hơi xoay người để tránh ánh nhìn. Bộp, một cái vỗ vào mông tôi. Kêu rất to. Tiếng kêu to đó có vẻ làm cho người số 3 rất khoái trí. Có vẻ như người số 3 sắp vỗ thêm một cái nữa nhưng đã lên đến tầng 10, cầu thang máy đã mở ra.

Tự nhiên sự tự tin của tôi biến mất. Tôi lọt vào căn hộ như tên ăn trộm.

Cảm nhận đầu tiên của tôi là một sự gọn ghẽ. Cái sự gọn ghẽ đó được tôi lý giải ngay, nhà không có trẻ con có khác. Người số 3 lấy cho tôi một cốc nước lọc, rồi có vẻ tất bật chuẩn bị việc gì đó. Tôi không có việc gì để nghĩ, bỗng sợ. Tôi cúi xuống lấy tờ báo dưới gầm bàn. Tôi làm đổ cốc nước. Tôi lấy khăn lau bàn thấm nước. Cảm nhận thứ hai của tôi, chiếc khăn lau bàn cũng sạch sẽ.

Người số 3 nói với tôi:

-Em vào trong phòng nghỉ đi.

Tôi lưỡng lự. Tôi không muốn vào căn phòng đó và trên chiếc giường đó. Tất nhiên không phải là tôi không muốn cái điều sắp tới. Tôi chỉ không thích vào đó. Tôi không muốn nằm trên lót của ai đó. Và tất nhiên tôi là một người đàn bà không tốt đẹp gì, nhưng ít ra tôi cũng cần phải biết cái giường đó không phải là của tôi. Dầu chỉ có chiếc lát thì tôi cũng không nên ngả lưng lên đó để làm cái việc ấy.

-Em không vào đó đâu. Anh kéo rèm cửa lại và cái ghế sofa cũng hay đấy chứ.

-Em định ở ghế sofa ư? Không bao giờ có chuyện lôi văn hoá giường sang ghế sofa bà tiến sỹ của anh ơi. Vào đây.

Người số 3 đã dùng hết sức lực để lôi tôi vào phòng rồi chốt cửa lại.

Tôi không biết tâm trạng mình ra sao nữa. Tôi vào nhà vệ sinh để nhìn lại mình. Lại một nơi nữa quá gọn gàng sạch sẽ. Tôi vốc nước lên mặt. Nước ướt đầm mặt tôi. Theo thói quen tôi tìm khăn mặt để lau. Trên giá có hai chiếc khăn mặt được treo ngay ngắn. Tôi kéo một chiếc. Một chiếc khăn sạch sẽ nhưng nó đã cũ đến mức chỉ còn các sợi vải đan vào nhau. Tôi thử dài rồi treo chiếc khăn lại chỗ cũ, kéo vuông vức các mép. Tôi lấy tay vuốt nước trên mặt rồi kéo vạt áo lên thấm.

Tôi được kéo tuột lên giường và người số 3 nằm chặn lên người tôi với cả sức nặng. Tôi không thể giãy giụa nên nằm im. Người số 3 nói với tôi:

- Hôm em nhắn tin cho anh là em nhớ anh, anh đã thèm muốn em đến mức anh phải thủ dâm đấy.

Thủ dâm=2 bịch sữa. Tôi lại rơi vào trạng thái tê liệt rồi chuyển sang tê bì.

Người số 3 làm việc không ồn ào, xuýt xoa và thủ thủ. Một hồi rồi từ tốn dừng lại lấy chiếc khăn đã để sẵn trên giường kê xuống mông tôi.

Đã xong, tôi nằm ỳ tại chỗ không muốn xê chuyển cả cái khăn. Người số 3 lấy chân hích tôi: Nằm lui vào. Rồi nghĩ sao lại cúi xuống gần bàn cạnh giường lấy một chiếc khăn ném vào bụng tôi. Tôi vào nhà tắm. Khi tôi ra người số 3 đang ngồi ở ghế sofa pha trà. Nước trong phích bắn ra mặt bàn. Người số 3 cúi xuống găm bàn tìm chiếc khăn lau. Không thấy. Người số 3 đi vào trong giường cầm ra chiếc khăn vừa lót dưới mông tôi. Nó nguyên là một chiếc khăn lau bàn. Thì tra nguyên nó về hiện trạng. Nhưng sẽ có một thứ sẽ dính lên mặt bàn như một chất keo. Tôi định thốt lên rằng, phải giặt chiếc khăn đi đã. Tôi câm lặng. Tôi đảo mắt nhìn xem nếu không lấy chiếc khăn lau bàn thì sẽ lấy thứ gì thay thế. Quả là không có thứ gì có thể thay thế ngoài chiếc khăn lau bàn. Giờ tôi cũng đã nghĩ ra chiếc khăn được ném lên bụng tôi cũng là một chiếc khăn lau bàn nữa.

Thế là tôi vừa được thưởng thức thể nào là văn hoá tình dục của ngài giáo sư văn hoá đáng kính.

Ngài còn rất thích nhắn tin. Những tin nhắn của ngài rất hay ho: Anh thêm doi chan lang lo của em; Anh me dam em; Chỉ nghĩ đen ngực em anh da ngop tho...như những lý luận của ngài vậy. Và tôi vẫn đắm chìm trong sự bí lụy ê chề.

Một buổi tối tôi đã nghĩ rất nhiều về những điều tôi đã trải qua. Là một quý bà tiến sỹ xã hội học tôi có thể nhìn những điều tôi trải qua dưới nhiều góc độ khác nhau. Nếu như cái thời chưa mở cửa thì tội của tôi là tội tày đình. Làm dĩ còn nhẹ tội hơn tôi. Ắt là trời đã trừng phạt tôi chỉ thông qua người số 2 và người số 3. Nhưng còn chồng tôi, khi đó nào chúng tôi đã tội lỗi gì? Ừ thì là số mệnh con người phải thế. Đàn bà không khổ cửa phụ mẫu thì cũng khổ cửa chồng con, có mấy ai vẹn toàn...Còn cái thời mở cửa này, thời của nhân quyền thì sao? Mấy cô gái trẻ đã từng khuyên tôi, chị đầu tư học tiếng Anh đi mà lấy tây mong rằng gặp thằng có văn hoá mà hưởng thụ. Chứ ta ấy à, có mà đời sang tiểu. Kiếp khác cũng chưa gặp được người như chị nghĩ đâu. Hoặc là chị ngu đi đừng nghĩ nhiều, đừng tưởng tượng ra nhiều, thế là sung sướng. Đầu óc tôi mụ mị. Tôi muốn chết. Tôi chết thì ai chăm con gái tôi. Nó cũng là gái. Tôi khóc. Thật may tôi khóc được..Khóc được chắc sẽ vui đi. Quả một lúc đầu tôi nhẹ đi. Khi đầu óc tôi tỉnh táo tôi đã nghĩ ra được điều mình đang cần. Thực ra đó là một hành trình tôi đang đi tìm một tình yêu. Tôi đâu có lụy nhiều cái gọi là tình dục. Tôi đã sống rất hạnh phúc với chồng tôi sau nhiều năm không hề có tình dục. Tình yêu của chồng tôi đã lấp đầy sự thiếu hụt đó. Rồi chồng tôi đã bỏ tôi ra đi khi làm tưởng rằng cái gọi là tình dục đó quan trọng hơn tình yêu của anh. Đến người số 2, người số 3 cũng vậy, họ đã không đem đến được tình yêu cho tôi. Từ lâu thế giới người ta đã phát minh ra một thứ dụng cụ, chỉ để thoả mãn mà không cần đến tình yêu. Đó là cái chim giả. Và tôi đã nghĩ ra liệu pháp chim giả.

Có cái chim giả tôi sẽ ngẩng cao đầu và nói: Không, không bao giờ em gặp lại anh nữa đâu. Nhưng cái chính là tôi sẽ bảo toàn được những sự tốt đẹp cho những người đàn ông của dân tộc tôi. Họ đều là những người tốt đẹp cả, người đàn ông số 4, 5, 6, 7...

HẾT